

Prelude

บทขับลำนำแห่งเจเรธา

“อะไรกัน! ราคาแพงลิ่วขนาดนั้นมันขูดรีดกันชัดๆ”

เสียงแหลมแสดงอารมณ์ขุ่นมัวของหญิงสาวคนหนึ่งทำลายบรรยากาศงดงามยามเย็นของ ‘แอตเทียน่า’ นครแห่งมนตราไปหมดสิ้น

เด็กหนุ่มร่างเล็กผมสีน้ำตาลหยักศกผู้แบกข้าวของเยอะเก็นตัวตั้งหมวกเบเรตส์สีขาวลงมาปิดหน้า และพยายามหลบไปอยู่หลังแจกันดอกไม้สูงสุดหูใกล้ตัว

เขาไม่รู้ว่าพูดอะไร...อาย อายจนไม่รู้จะเอาหน้าไปซุกไว้ที่ไหนแล้ว

สาเหตุของความอายนะหรือ อยู่ห่างเขาไปไม่ถึงสามเมตรนี่เอง

“ซิสตริน! แจกันดอกไม้ช่วยอะไรนายได้หรือ” หญิงสาวเจ้าของเสียงสะบัดหน้าจากโต๊ะหินอ่อนของเจ้าหน้าที่สมาคมเวทมนตร์มาทางเด็กหนุ่มแทน

เจ้าของชื้อยิ้มแห้งๆ แล้วตอบว่า “ไม่ครับ”

“งั้นก็ออกมาเย็นดีๆ แล้วช่วยฉันต่อราคาสิ” หญิงสาวพูดแบบนั้น
ก็จริง แต่เธอกลับเป็นคนหันกลับไปต่อรองกับเจ้าหน้าที่เสียเอง

เจ้าหน้าที่สมาคมเวทมนตร์ผู้นี้เป็นชายวัยกลางคนหน้าตาเรียบๆ
เขาลอบกลืนน้ำลายเมื่อลูกค้าสาวสวยแต่ดูอย่างกับอะไรหันขวับไปว่า
ผู้ติดตามของเธอ

หญิงสาวคนงาม สูงราวๆ หนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตร อายุคง
ไม่เกินสิบแปดปี เธอมีเส้นผมสีส้มสะดุดตา ผมด้านหน้าซอยสั้นประป่า
แต่ด้านหลังยาวเลยป่าไปเล็กน้อย ถักเป็นเปียหลวมๆ เอาไว้ ตาม
เอกสารรอกไว้ว่ามาจากเมืองเจเรอา นครแห่งดนตรี แต่เขาคิดว่าเธอ
น่าจะมีพื้นเพมาจากที่อื่น เพราะผมสีส้มและดวงตาสีแดงเป็นลักษณะ
ของผู้สืบสายเลือดแม่มดพอมดสายไฟ

เธอมีผิวขาวนวล ตาคมโต คิ้วโก่งสวย แต่ติดที่คิ้วสวยนั้นดัน
ขมวดมุ่นอยู่ตลอดเวลา ริมฝีปากอิมก็แบ่เป็นนิจ ยังไม่รวมท่าทางหัวจัด
ที่ทำให้ผู้ชายขาดจันลิ้มความสวยของเธอไปได้อีกด้วย

‘ช่างเป็นลูกค้าที่รับมือยากอะไรอย่างนี้’ เจ้าหน้าที่คนนั้นคิด
พอดีกับที่หญิงสาวหันขวับมาถามเขาอีกครั้ง

“รบกวนชี้แจงราคาอีกรอบได้ไหมคะ”

เจ้าหน้าที่สมาคมอดคิดไม่ได้ว่าเขาโชคดีอยู่บ้างตรงที่เธอยัง
ทำตัวสุภาพกับเขา จึงกระแอมแล้วกล่าวซ้ำๆ “ราคาค่าจ้างพอมดของ
เราจะวัดจากความยากของภารกิจเป็นหลัก ภารกิจที่คุณผู้หญิงเลือกคือ
‘การคุ้มครองข้ามดาร์กฟอเรสต์’ ซึ่งใช้เวลาถึงสามวัน ระดับความยาก
สี่ดาว พอมดแม่มดที่เข้าข่ายรับภารกิจนี้ได้ต้องเป็นพอมดระดับสาม
ถึงหก ส่วนระดับเจ็ดสงวนไว้สำหรับผู้มีใบอนุญาตจากเจ้าเมืองหรือ
กษัตริย์เท่านั้น เมื่อครู่ท่านเลือกใช้บริการพอมดระดับห้า ดังนั้นค่าจ้าง

เท่ากับสองหมื่นลูเคอร์ต่อวันครับ”

หญิงสาวยื่นเงินงบนเหมือนจะเป็นลม เธอตั้งสติ ขบกรามแน่น แล้วถามเขา “ระดับต่ำสุดล่ะคะ วันละเท่าไร?”

เจ้าหน้าที่มองสมุดราคาแล้วตอบตามจริงว่า “หนึ่งหมื่นลูเคอร์ครับ”

คราวนี้เธอทำหน้าที่เหมือนหายใจไม่ออก “ทำไมถึงแพงนักล่ะลุง! ได้ยินว่าแค่วันละห้าพันลูเคอร์เองไม่ใช่หรือ!”

“นั่นมันหลายปีแล้วครับ คุณลูกค้า เดียวนี้ดาร์กฟอเรสต์น่ากลัวกว่าแต่ก่อน สัตว์ดุร้ายก็มากขึ้น เส้นทางก็อันตราย เมื่อความเสี่ยงสูงขึ้น เราก็ต้องขึ้นค่าจ้างอยู่แล้วละครับ” เขาตอบ

“ลดให้หน่อยหนึ่งไม่ได้หรือลุง” เธอต่อรองด้วยทำที่น่าสงสาร

“ขอภัยจริงๆ ครับ ราคานี้เป็นราคากลาง ผมไม่มีสิทธิ์เพิ่มลดเองหรอกครับ”

เจ้าหน้าที่สมาคมคุ้มครองสัตว์ให้หญิงสาว ซึ่งเธอก็กล่าวขอบคุณตามมารยาททั้งสี่หน้าอยู่

หญิงสาวสะพายห่อของยาวๆ ขึ้นป่าแล้วเดินกระแทกส้นเท้าออกจากสำนักงานของสมาคมเวทมนตร์อย่างอารมณ์เสียโดยมีเด็กหนุ่มที่แบกของพะรุงพะรังวิ่งเหาะๆ ตามมาไม่ห่าง

เมื่อพ้นประตูสมาคมมาแล้ว หญิงสาวก็เหล่มองเด็กหนุ่มด้วยสายตากล่าวโทษ

“เพราะนายแท้ๆ ชิสตริน ถ้าไม่โดนล้วงถุงเงินที่อาจารย์ให้มาละก็ ต่อให้เป็นพอมระดับหกก็จ้างได้สบายๆ แล้ว”

เด็กหนุ่มหน้าม่อยลง “ขอโทษครับรุ่นพี่ ผมไม่รู้ตัวจริงๆ คิดว่าโดนชนเฉยๆ นะครับ”

หญิงสาวเสยผมหน้าม้าที่ปรกตาอย่างหงุดหงิด แต่ก็บอกว่า

“เรื่องมันแล้วไปแล้วก็แล้วไปเถอะ ดีที่ฉันพกเงินส่วนตัวมาด้วย แต่ถึงจะมีเงินนี้ก็ไม่พอจ้างพ่อมดแม่มดตั้งสามวันอยู่ดี แบบนี้เราไปไม่ทันเทศกาลดาวตกแน่”

พุดพลาจเธอก็ตบกระป๋องคาถาเวทที่ใส่เงินไว้อย่างหนักใจ

เด็กหนุ่มงมยหน้ามองคู่สนทนาอย่างรู้สึกผิด

เมื่อสามวันก่อนนี้เอง พวกเขาเดินทางออกจากเจอร์อามาที่ แอดเทียน่า เพื่อเดินทางไป โคลฟ นครแห่งทะเลสาบ ซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังเรื่องเทศกาลดาวตกที่จัดเป็นประจำทุกปีในช่วงฤดูใบไม้ผลิ

สำหรับซิสตริน นี่คือการเดินทางเก็บข้อมูล แต่สำหรับรุ่นพี่ของเขา นี่คือการเดินทางตามหาแรงบันดาลใจในการสอบเลื่อนขั้นจากนักขับลำนํ้าฝึกหัดเป็นนักขับลำนํ้าตัวจริง

มองเผินๆ หลายคนอาจไม่เชื่อว่า ซีเซล่า คลอเฟล หญิงสาวเลือดร้อน หัวทวดวัยเยี่ยงชายชาติตรีผู้นี้จะเป็นนักขับลำนํ้าเสียงทองแห่งเจอร์อ เธอเป็นอัจฉริยะด้านเสียงเพลงที่หาได้ยากยิ่ง แต่ตามกฎหมายแล้ว สภานักขับลำนํ้าก็ต้องให้เธอเข้าสอบก่อนจึงจะอนุมัติให้เป็นนักขับลำนํ้าเต็มตัว มีสิทธิ์ในการเลือกรับงานรายได้งามจากสภา และได้สิทธิพิเศษในการเดินทางท่องเที่ยวทั่วทวีปซาเรียแห่งนี้โดยไม่ต้องเสียค่าที่พักแม้แต่ลูเคอร์เดียวได้

ซีเซล่าวางแผนไว้เป็นอย่างดีว่าเมื่อออกเดินทางจากเจอร์อามุ่งหน้าไปยังเมืองหลวงเมโลนทูเรีย หาพ่อมดแม่มดที่ใช้คาถาเคลื่อนย้ายสถานที่ส่งเธอไปยังแอดเทียน่าได้ และจากนั้นก็จ้างพ่อมดแม่มดเก่งๆ ลักคนคุ้มครองผ่านป่านาขนลุกนั้นไปสู่โคลฟ จุดหมายปลายทางในการหาแรงบันดาลใจของเธอ

แต่แผนทั้งหมดก็รวนตั้งแต่มาถึงแอดเทียน่า เมื่อซิสตรินถูกล้วง

ถูกเงินไปจนหมดตัว

แม้จะหงุดหงิดเต็มที่ แต่ซีเซล่าก็พยายามไม่ระเบิดอารมณ์ใส่เพื่อนร่วมทาง ชิสตรินเป็นศิษย์ร่วมอาจารย์เดียวกันกับเธอ แต่เพราะเขาไม่สั่นหวั่นเรื่องดนตรีจึงเบนเข็มไปทำงานด้านบันทึกข้อมูลและป้อนตำนานต่างๆ แทน

ทั้งที่ร่างเล็กจนดูเหมือนเด็ก แต่ชิสตรินอายุสิบห้าปีแล้ว และเป็นเด็กหนุ่มผู้มีข้อมูลตำนานต่างๆ รวมทั้งบทเพลงเต็มสมุดลั่นสมมทองที่สุดในซาเรีย ดิดที่ซุ่มซำมเหลือเกินจึงไม่มีนักขับลำนำคนไหนอยากรับไว้เป็นคู่หู

ไม่รู้ว่าโชคช่วยหรือโชคจุด ทำให้ซีเซล่าตกลงใจรับชิสตรินเป็นคู่หูอย่างไม่อึดเอื้อน ทั้งคู่ไม่เคยมีปัญหากันจริงๆ จังๆ เลย

...จนกระทั่งวันนี้ที่ชิสตรินถูกฉกเงินไปนี่แหละ

“ฮึ้ย...มันน่าโมโหหนัก” ซีเซล่าแค้นเสียงพลางกระแทกแก้วน้ำผลไม้กับโต๊ะในร้านอาหารเล็กๆ แห่งหนึ่งใกล้จัตุรัสกลางเมือง

ชิสตรินซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ย่นคอ พิมพ์รับว่า “ขอโทษครับ”

หญิงสาวสายหน้า “ไม่ใช่ นายยะ ฉันหมายถึงสมาคมเวทมนตร์นั่นต่างหาก ถือว่าผูกขาดพ่อมดแม่มดถูกกฎหมายอยู่แห่งเดียว เลยหน้าเลือดได้ตามใจชอบนั่นหรือ มันจะมากไปหน่อยแล้ว”

“เอว? แต่ว่า มันก็...” เด็กหนุ่มรีบคว้าคูกี้ที่เหลือเก็บลงห่อผ้าในกระเป๋าทันที เพื่อว่ารุ่นพี่สุดหัวของเขาคิดจะลั่นโต๊ะ

“หน้าพี่นะไซ้ แต่พี่ขึ้นราคากันที่สองเท่าตัว บ้าไปแล้ว! เวลาบ่อยขนาดนี้ฉันคงไม่มีปัญญาหาเงินทันหรอก” ทำยประโยค น้ำเสียงของหญิงสาวเจือความผิดหวังชัดเจนจนชิสตรินนึกเสียใจตามไปด้วย

ถ้าพลาดงานเทศกาลดาวตกที่โคลฟไปละก็ รุ่นพี่ของเขาคงหมดไฟยอมรอถึงปีหน้าค่อยสอบใหม่แหงๆ

แบบนี้แหละก็แย่เลย...

ระหว่างเดินหมดอาลัยตายออกจากร้านอาหารนั่นเอง ซิสตรินก็เห็นรุ่นพี่ของเขาเหลือบมองไปทางตรอกเล็กๆ อย่างใครรู้ ลมเย็นยะเยือกพัดผ่านหน้าพวกเขาไปวูบหนึ่ง เด็กหนุ่มรู้สึกไม่ชอบถนนสายนั้นขึ้นมากะทันหัน มันดูมืดๆ โทรมๆ อย่างไม่พิกล เขารีบสาวเท้าหมายจะเดินผ่านไปให้ไวที่สุด แต่กลับถูกรั้งกระเป่าเป็ไบโตไว้

“เดี่ยว...” ซีเซล่ากล่าวเบาๆ

ซิสตรินหน้าซีดเมื่อเห็นรอยยิ้มสวยของซีเซล่าที่ไม่ต่างจากยิ้มสวยของของพญามารในสายตาเขา

ทุกครั้งที่เธอยิ้มชั่วร้ายแบบนี้... แปลว่าเธอกำลังจะทำอะไรบ้าๆ อีกแล้ว

ซีเซล่า คลอเฟล อาจจะเป็นนักขับลำนำฝึกหัดที่สวยและเก่ง บทเพลงของเธอมิมนตร์ขลังไพเราะจับใจจนใครได้ฟังครั้งหนึ่งแล้วต้องอยากฟังครั้งที่สอง สาม และครั้งต่อไป ทว่าเธอก็เป็นผู้หญิงที่บ้าบิ่นที่สุดที่ซิสตรินเคยเจอด้วย

หลักฐานปรากฏอยู่ทันที... เธอกำลังสาวเท้าเดินฉับๆ เข้าไปในตรอกเล็กๆ อิมคริมไม่น่าไว้ใจนั้น!

พื้นของตรอกนั้นปูด้วยหินกรวดหยาบๆ แทนที่หินสกัดอย่างย่านกลางเมือง สองข้างทางเป็นบ้านพักอาศัยที่มีสภาพทรุดโทรมและร้านรวงหน้าตาน่าสงสัย เขากล้าพนันด้วยสัมผัสภาระที่เหลือทั้งหมดเลยว่า รุ่นพี่ของเขาคงกำลังพาเขาไปยังด้านมืดของเมืองเวทมนตร์แห่งนี้ เป็นแน่

ซีเซล่า คลอเฟล คงคิดว่า ในเมื่อหาบดินไม่ได้ ก็ต้องลงใต้ดินเท่านั้น!

ซิสตรินพยายามอยู่ใกล้ซีเซล่าให้มากที่สุด เพราะยังเดินลึก

เข้าไป ผู้คนยิ่งไม่น่าไว้ใจ แต่ภาพแห่งความอันตรายเหล่านั้นคงไม่ส่งผลต่อรุ่นพี่ของเขาเท่าใดนัก หญิงสาวยังคงก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นใจ และมองซ้ายมองขวาหาป้ายร้านที่ต้องการ

“ฮะ! อยู่นี่เอง”

เธอยิ้มกว้างเมื่อเห็นป้ายไม้หนาราวนิ้วครึ่ง ทาสีทับลาย แกะสลักเป็นรูปถังเบียร์แขวนอยู่เหนือประตูไม้บานสูง หญิงสาวผลักประตูเข้าไปในร้านอย่างไม่ลังเล และไม่สะดุ้งสะเทือนกับหน้าต่างแก้วของลูกค้ำในร้านแม้แต่หน่อย

ซิสตรีนกลืนน้ำลาย...แต่ละคนหน้าโหดๆ ทั้งนั้น ตาขวาง ตัวโต แถมยังมีแผลเป็นประดับหน้าประดับแขนคนละแผลสองแผล...

“ซิสตรีน มานั่งนี่มา เหม่ออยู่ได้” ซีเซลากรวักมือเรียกผู้ติดตามของเธอมาที่นั่งเก้าอี้ตัวสูงหน้าบาร์เหล้าซึ่งอยู่ลึกสุดในร้าน

เด็กหนุ่มปลดกระเป๋าบีนหลังลงวางพื้นอย่างทุลักทุเล แล้วป็นขึ้นนั่งเก้าอี้สูงตัวข้างๆ รุ่นพี่ของเขา หญิงสาวร้องสั่งเบียร์เย็นๆ สองแก้วโดยไม่สนใจถามเขาสักคำ

เจ้าของร้านเป็นชายร่างใหญ่ ผิวคล้ำมีหนวดเพิ่ม ผมสีดำแซมเทา ตัดสั้นเกรียน ตาข้างซ้ายคาดผ้าปิดตา

“เบียร์ได้แล้ว สาวน้อย”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวตอบพลางดันแก้วเบียร์แก้วหนึ่งให้คู่หูของเธอ ก่อนถามเจ้าของร้าน “ลุง ฉันกำลังหาพอมดเก่งๆ สักคน ลุงพอจะแนะนำได้ไหม”

มือหยาบสักรูปสมอเรือของเจ้าของร้านร่างใหญ่เคลื่อนไปหยิบแก้วเจียรไนท่าทางราคาแพงระยับ ก่อนหยิบผ้าขนหนูจากลิ้นชักขึ้นมาขัดแก้วไว้นั้นอย่างใจเย็น

“ไม่สนใจพอมดสมาคมหรือ” เขาถาม

เส้นเลือดที่หน้าผากของหญิงสาวบุ๋บปูดป็นขึ้นมาจากที่ “แพงไปคะ
นั่นมันรีดไถชัดๆ”

“ก็แบบนี้แหละนะ เขาผูกขาดนี่นา” เจ้าของร้านว่าพลางมอง
สำรวจลูกค้าสาวอย่างรวดเร็ว เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าท่าทางเอาเรื่อง
ไม่เบา จึงบอก “ฉันรู้จักพอมดยุคนหนึ่ง”

ดวงตาสีแดงของหญิงสาวขยับมองหาพอมดยุคนที่ว่าทันที แต่
เจ้าของร้านกล่าวอย่างรู้ทัน “เขาไม่อยู่ในร้านหรอก อาจจะฟังคุณตลก
แต่หมอนั่นแพ้เหล้าขั้นรุนแรง มารับงานจากข้าคราวที่แล้วถึงกับโง่งน
แทบจะเป็นลม”

นักเดินทางทั้งสองมองหน้ากันแล้วจะพริบตาพริบๆ

“มีคนแพ้เหล้าแบบนี้ด้วยหรือนี่” ทั้งคู่นึกสงสัย

“แล้วฉันจะหาตัวเขาได้ที่ไหน” ซีเซล่าถามพลางกระดกเบียร์ดื่ม
หมดแก้ว

คู่สนทนาวางแก้วเจียรระไนที่ขีดจนแวววาวเหมือนใหม่ลงบนบาร์
เหล้าพลางตอบ “วิหารร้าง ทางตะวันตก หลังคลังอาวุธของกองกำลัง
รักษาเมือง หมอนั่นเก่ง แต่รักความเป็นส่วนตัวมาก ระวังด้วยละกัน
นะ”

“คนประเภทไหนกันนะที่ต้องไปอยู่หลบๆ ซ่อนๆ ในวิหาร
ร้าง”

ซีเซล่าพิมพ์พินัยกรรมพยายามเดินหาคลังอาวุธที่ชายหนวดเพิ่มพุดถึง
ขณะที่ซีสตรินสะอึกเอือก หน้าของเขาแดงจัดเพราะเบียร์ที่ฝืนดื่มไปเมื่อครู่

“นายมันคออ่อน” หญิงสาวว่าพลางส่งขวดที่บรรจุยาสีอำพันให้
เขาดื่ม

เด็กหนุ่มร่างเล็กรับมันไปดื่มแล้วทำหน้าบูเลี่ยนๆ เครื่องดื่มนั้น

แทบจะแข่งแข่งคอเขา และทำให้ลิ้นชาติภพจกแทบพูดไม่ได้ แต่ต้องยอมรับว่าทำให้สร้างมาเป็นปดิดทิ้ง

ชิสตรินยื่นหน้ามาดูแผนทีในมือของรุ่นพี่ แล้วทักขึ้น “รุ่นพี่ดูกลับหัวนี้ครับ แทนทีจะไปตะวันตก เราเลยมาทางตะวันออก”

ซีเซล่าอุทานแล้วกลับแผนทีอย่างรวดเร็ว “อ้อ! ผิดด้านจริงๆ ด้วย แล้วทำไมนายไม่ทักตั้งแต่แรกเล่า”

เด็กหนุ่มเกาหัวแล้วยิ้มแหยๆ “ก็เมื่อก็ผมเมานี้ครับ”

ทั้งสองรีบจ้ำจ้าวไปในทิศตรงข้าม และเมื่อเกือบสุดทาง พวกเขา ก็เห็นคลังขนาดใหญ่สร้างด้วยไม้สลักับกับโลหะ รอบๆ มีทหารคุ้มกันแน่นหนา

ซีเซล่าเหลือบมองป้ายทองเหลืองหล่ออย่างดี มันมีข้อความจารึกไว้ว่า ‘คลังอุปกรณ์เวทมนตร์’ และมีตัวหนังสือแถวยาวด้านล่างเขียนไว้ว่า ‘ต้องได้รับอนุญาตและมีหนังสือรับรองจากทางการจึงสามารถเข้าไปได้’

ชิสตรินมองไปรอบๆ แล้วกระซิบถามรุ่นพี่ “วิหารร้างอยู่ด้านหลังคลังนี้ แต่ดูเหมือนเราจะเข้าไปใกล้ไม่ได้เลยนะครับ”

หญิงสาวขมวดคิ้ว

“หมอนั้นเข้าไปได้ เราก็ตองเข้าไปได้เหมือนกัน” เธอพูดพลางชี้เลื่องมองรอบๆ

ข้างรั้วคลังเป็นบ้านพักของทหารเวทมนตร์ มีร้านค้าเล็กๆ ขายอาหารว่างและเครื่องดื่ม พื้นที่บางส่วนถูกแบ่งเป็นสนามทดสอบอุปกรณ์เวทมนตร์

ซีเซล่าหรีตาลง ข้างสนามทดสอบนั้นมีรั้วไม้เก่าๆ อยู่ มันสูงแค่เอว ถ้าจะป็นข้ามไปก็ไม่ใช่เรื่องยาก

“ตามฉันมาเนีมา” เธอว่าพลางเดินดุ่มๆ นำไปยังสนามทดสอบ

บริเวณนั้นมีต้นไม้ใหญ่และพุ่มไม้ขึ้นอยู่ค่อนข้างหนา จึงไม่ค่อยน่ากังวลว่าจะมีใครมาเห็น ซีเซล่าเอาห่อของสำคัญของเธอข้ามรั้วไปวางก่อน จึงค่อยรวบเสื้อคลุมแล้วก้าวข้ามไป ก่อนจะหันมารับของจากซิสตริน และช่วยเด็กหนุ่มปีนข้ามมาอย่าทุลักทุเล

“นายนี้มันกินเท่าไรก็ไม่โตสักทีแฮะ” เธอว่า

เด็กหนุ่มหัวเราะรับแหย่ๆ

อีกฟากของรั้วเป็นสวนร้าง ต้นไม้บางต้นยืนต้นตาย ทิ้งไว้แต่ใบแห้งกรอบเกลื่อนกลาดพื้นหญ้าหนา แต่บางต้นก็แผ่กิ่งก้านสาขาปกคลุมทั่วบริเวณ มีวัชพืชขึ้นรกจนน่ากลัวว่าจะมีงูชุกซ่อนอยู่เป็นกองทัพ

ท้องฟ้าเริ่มมืดลงอย่างรวดเร็ว ซีเซล่าเกือบลืมนึกว่าเมืองเวทมนตร์แอดเทียน่าแห่งนี้อยู่ทางเหนือซึ่งมีอากาศหนาวเย็นต่างจากเจเรอาที่เธอจากมา จึงมืดเร็วกว่ากันอย่างเทียบไม่ติด โคมไฟเวทมนตร์ถูกจุดอย่างรวดเร็ว จนเมืองทั้งเมืองสว่างไสว

โคมไฟดวงหนึ่งที่ตั้งอยู่ริมรั้วกะพริบถี่ๆ อย่างอ่อนแรงก่อนจะติตวบบขึ้นมา แสงจากโคมไฟส่องให้เห็นทางเดินปูหินขัดที่มีหญ้าขึ้นเต็มจนแทบมองไม่เห็นน้ำพุหินอ่อนแกะสลักรูปเทพีแห่งดอกกุหลาบที่ตั้งอยู่โดดเดี่ยวท่าแดด ลม และฝน แต่ยังคงงดงามแม้ว่าจะทรุดโทรมไปบ้างแล้ว

ซิสตรินขมวดคิ้ว วิหารทรุดโทรมแห่งนี้เคยเป็นวิหารของเทพพฤษามาก่อน น่าแปลกที่กลายเป็นที่รกร้างไปได้ ขณะที่ซีเซล่ากำลังเก็บซากกระเบื้องซึ่งเคยเป็นส่วนหนึ่งของหลังคาวิหารขึ้นมา

“ชาวเมืองเห็นค่าของมนตรามากกว่าสิ่งวิเศษตามธรรมชาติ พวกเขาละทิ้งเทพพฤษา และหันไปเคารพเทพเจ้าแห่งมนตราแทน” เธอกล่าวพลางทิ้งเศษกระเบื้องลงพื้นไป

“น่าเศร้าจัง แต่ผมได้ยินมาว่าเทพเจ้าแห่งมนตราเองก็ไม่ได้โปรดปรานชาวเมืองแอตเทียเท่าไรนี่ครับ” ซิสตรินตอบ

“แน่ละ ธรรมชาติกับเวทมนตร์เป็นหนึ่งเดียวกัน คนที่ไม่เข้าใจเรื่องพวกนี้ก็ไม่น่าเมตตานักหรอก จริงไหมล่ะ” หญิงสาวยิ้มเยาะ “ตอนนี้ก็มีดีแล้ว เรายังไปหาพ่อมดนั่นดีกว่า จะได้เสร็จๆ ธุระไปเสียที”

จากนั้นทั้งสองก็ก้าวเข้าไปในต้ววิหาร แม้ที่แห่งนี้จะรกร้างแต่ยังมีหลายชีวิตมาพึ่งพิง นกน้อยสีสดตัวหนึ่งมองพวกเขาด้วยดวงตาสีดำใสแจ้ว ก่อนจะบินโฉบเข้ารังซึ่งอยู่ในบริเวณที่เคยเป็นที่วางคบเพลิงมาก่อน ไม่เลื้อยยึดครองพื้นที่บนกำแพงจนแทบไม่เห็นสีขาวยม่นของหินอ่อน คนทั้งสองได้ยินเสียงน้ำดังมาจากด้านในสุดของวิหารซึ่งมีแสงไฟดวงเล็กๆ อยู่ใกล้ๆ กัน

ซีเซล่าและรุ่นน้องกำลังเดินอยู่บนทางเดินกลางวิหาร สองข้างมีเก้าอี้ไม้เก่าๆ วางเรียงกันเป็นตับ บางตัวพังไปครึ่งหนึ่ง บางตัวมีของเก่ากองสุมอย่างไร้การใส่ใจ มีรูปปั้นของเหล่าเทพและเทพธิดาแห่งทุกชาติทั้งหลายถูกทิ้งให้ร่ำไรอยู่บนกำแพงโนงามีดี

ผู้มาเยือนทั้งสองหยุด เมื่อเห็นแสงสว่างที่ไม่ใช่แสงไฟธรรมดา สว่างวาบขึ้นมาจากด้านในสุดของวิหาร

เมื่อพวกเขาสาวเท้าเข้าไปใกล้ จึงเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่บนแท่นบูชาหินอ่อนที่ปกคลุมด้วยตะไคร้และเถาวัลย์ เขาเงยหน้าขึ้น ทำทีราวกับกำลังสูดอากาศ แสงสีฟ้าอาบร่างเขาตั้งแต่ปลายเส้นผมจดชายเสื้อคลุมที่ระพื้น น้ำใสสะอาดของน้ำตกเล็กๆ ด้านหลังแท่นบูชาทอประกายลือแสงจันทร์และมนตราสีฟ้า

ซิสตรินอ้าปากค้าง เช่นเดียวกับซีเซล่าที่จ้องชายหนุ่มคนนั้นตาไม่กะพริบ แม้เธอไม่ใช่พ่อมด แม่มด หรือนักเวท แต่เธอก็รู้ว่าแสงสีฟ้า นั่นคือไอเวทมนตร์

ชายหนุ่มคนนั้นกำลังสูดไอเวทมนตร์จากบรรยากาศรอบข้างเข้ามาเป็นของตัวเอง ถ้าไม่ใช่พ่อมดที่เก่งจริงๆ คงไม่มีปัญญาทำแบบนี้ได้แน่!

ก่อนที่ซีเซล่าและซิสตรินจะทันสังเกตอะไรมากกว่านั้น แสงสีฟ้าก็ค่อยๆ จางหายไปพร้อมกับที่ชายหนุ่มลืมนึกขึ้น วิหารร้างมีดลงทันตาทุกสิ่งรอบข้างจึงเหลือเพียงเงาไหวๆ ที่พอมองเห็นได้ด้วยแสงจันทร์ มลิ่งเมฆที่ส่องผ่านรอยแตกของหลังคาลงมา

“อุตสาหกรรมมาถึงนี้ คงไม่ได้มาเพื่อสักการะเทพหรือไข่มุกน้ำเสียงกวนประสาทตั้งขึ้นจากมุมมืดสะท้อนก้อนไปทั่ววิหารร้าง

ซีเซล่าขมวดคิ้ว รู้สึกไม่ชอบเจ้าของเสียงถือดีนั้นขึ้นมาจะทันหัน “ฉันมาที่นี่เพราะได้ยินว่ามีพ่อมดไร้สังกัดคนหนึ่งซ่อนตัวอยู่”

“หือ...เจ้าของร้านเหล้าแนะนำมาละสิ แต่โทษทีนะ ช่วงนี้พ่อมดนั้นซีเกียจมาก อยกานอนเฉยๆ สักสัปดาห์ ไม่อยากเสียเวลากับคุณหนูสักคนที่มาเดินเที่ยวกับเด็กรับใช้หรอก” เสียงนั้นตอบมารวดเร็ว

อารมณณ์ฉุนแฉะพรวดขึ้นสมอมนักขับลำนำสาวทันที “ฉันไม่ใช่คุณหนู! แล้วหมอนั้นก็ไม่ใช่คนรับใช้ แต่เป็นคู่หนู! ฉันจะจ้างนายทำงานอย่ามาเล่นตัวไม่เข้าทำน่า”

อีกฝ่ายจรจนเสียงสะท้อนหายไปแล้วกล่าวเสียงกวนๆ “เสนอมาสิว่าพวกเธอต้องการให้ฉันทำอะไร”

“คุ้มกัน พาเราเดินทางผ่านดาร์กฟอเรสต์” หญิงสาวสาวเท้าเดินเข้าไปใกล้แทนบุชขึ้นอีก

พ่อมดไร้สังกัดเงยไปครู่หนึ่ง แล้วกล่าวเสียงดังฟังชัด “ฟังดูเหมือนเธอกำลังจะไปโคลฟ”

“ถูกต้อง” ซีเซล่ายืนยัน

“ข้อเสนอมองของเธอน่าสนใจดี” เขาพูดซ้ำๆ แล้วซีเซล่าก็ได้ยิน

เสียงตีดนิ้วเปาะ พร้อมๆ กันนั้น คบไฟตลอดแนววิหารก็ติดไฟรี่ขึ้นมา หญิงสาวสะดุ้งเมื่อเห็นว่าตนเดินเข้ามาใกล้พอมดคนนี้มีมากแล้ว ขนาดที่เห็นดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของเขาฉายแววใคร่รู้ เขามีผมสีทอง ตัดสั้น ปอยผมปอยหนึ่งด้านหน้าร้อยถูกมัดหินสีฟ้าแปลกตา ผิวขาว เกรียมแดด อายูราวๆ สิบเก้าหรือยี่สิบปี เรียกได้ว่าเป็นชายหนุ่ม หน้าตาดีคนหนึ่งทีเดียว

...แต่ริมฝีปากบางนั้นบอกชัดว่า หมอเนี่ย...เป็นคนปากร้าย

ซิสตรินตัวเล็กกว่าซีเซล่าจึงเห็นเสื้อผ้าของชายหนุ่มตรงหน้าเป็น อย่างแรก เขาสวมเสื้อคลุมแบบจอมเวททั่วไปสีน้ำเงินเข้มจนเกือบดำ ขลิบขอบเงิน เสื้อตัวในเป็นเสื้อเชิ้ตสีขาวครีมๆ กลางเก่ากลางใหม่ กางเกงผ้าเนื้อหนาสีน้ำตาลมอมๆ สวมรองเท้าบูตหน้าตาสมบุกสมบัน สภาพสมควรจะเปลี่ยนคู่มือได้แล้ว

“นายจะมองฉันจนทะลุวัง เจ้าหนู” พอมดหนุ่มว่าพลางมองมาทางซิสตริน

“อย่ามาหาเรื่องรุ่นน้องของฉัน” หญิงสาวรีบเข้ามาทัน “มาพูดเรื่องงานกันสักที ฉันจะไปโคลฟ นายจะรับงานคุ้มกันหรือเปล่า”

พอมดหนุ่มหยุดคิดครู่หนึ่งแล้วจึงตอบ “ค่าจ้างฉันวันละห้าพัน ลูเคอร์ เดินทางผ่าดาร์กฟอเรสต์ใช้เวลาสามวัน รวมแล้วก็มีเงินห้าพัน ลูเคอร์ อาจบวกค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมตามความเหมาะสม ตกลงไหม”

นักขับลำนํ้าสาวตาโต

สามวัน...รวมแล้วมีเงินห้าพันลูเคอร์ ถูกกว่าจ้างพอมดถูกกฎหมายของแอดเทียหน้าเห็นๆ ต่อให้บวกค่าใช้จ่ายอย่างไรก็ไม่น่าถึงสองหมื่น ลูเคอร์

แต่ถ้าทำหน้าที่ใจออกนอกหน้า เดียวอีตาพอมดเดือนนี้จะ คว้าโอกาสขึ้นราคาเอา หญิงสาวจึงตีหน้าตึงๆ เหมือนไม่ยินดียินร้าย

แล้วพูดเสียงเรียบๆ

“ฉันคิดว่าฉันรับได้นะ ฉันจะเดินทางพรงี้ตอนสายๆ จะรออยู่ที่ร้านอาหารเรดลิไฟท์ใกล้ประตูเมืองทิศใต้”

พอมดหนุ่มพยักหน้ารับแล้วไถลตัวลงจากแท่นบูชา ซีเซล่าเพิ่งสังเกตเห็นว่ามีกระเป๋านักแคดเอวขนาดใหญ่หนักใบหนึ่งวางอยู่ที่พื้น เจ้าของกระเป๋าล้วงสมุดบันทึกปกหนังสีดำพร้อมดินสอไม้เหลาด้วยมืออย่างหยาบๆ ขึ้นมาจดรายละเอียดงาน

เขาเงยหน้ามองนายจ้างคนใหม่ แล้วถามห้วนๆ “ขอชื่อด้วย”

“ซีเซล่า คลอเฟล” หญิงสาวตอบแบบมะนาวไม่มีน้ำพอกัน ยิ่งรู้สึกไม่ชอบพอมดไร้อธยาศัยคนนี่มากขึ้นทุกทีๆ

พอมดหนุ่มไม่สนใจ เขาถามต่อไป “แล้วเจ้าเตี้ยนั่นล่ะ”

ซิสตรินสะดุ้งเฮือก ละล่ำละลักตอบ “ซิสตริน เมดินาร์ ครับ”

“ขออาชีพด้วย” พอมดหนุ่มถามต่อ

“ไม่จำเป็นต้องรู้นี่นา” ซีเซล่าสะบัดเสียง

ชายหนุ่มขมวดคิ้วใส่เธอ “จำเป็นไม่จำเป็น ฉันตัดสินใจเอง จะบอกหรือไม่บอก ถ้าไม่บอกก็ไปหาคนอื่นซะ ฉันไม่พร้อมจะเสี่ยงพาอาชีพากรหนีข้ามแดน รู้ไหม”

“พวกเราไม่ใช่อาชีพากรสักหน่อย!” ซิสตรินแย้งเสียงแข็ง

ซีเซล่าวางมือลงบนไหล่รุ่นน้อง “อย่า ซิสตริน เราไม่มีเวลาหาคนอื่นแล้ว และเขาก็มีสิทธิ์จะรู้ แต่คุณควรจะถามให้มันสุภาพกว่านี้หน่อยนะ” ทำยประโยชน์เธอจิกสายตาอาฆาตใส่จำเลย

แต่อีกฝ่ายกลับเมินไม่สนใจ และยังคงวนประสาทกลับ “จะสุภาพไม่สุภาพ คำตอบที่ได้ก็เหมือนกัน”

ถ้าเป็นเวลาปกติ ซีเซล่าคงวิ่งเข้าไปล็อกคอเจ้าคนอวดดีตรงหน้า แล้วเหวี่ยงพุ่มลงพื้น ตามด้วยกระโดดทับให้แบน ไม่ให้เสียชื่อ ‘แม่เสือ

สาวแห่งเจเรอา’ แต่ตอนนี้ เธอรู้ว่าเธอต้องจ้อพอมตเถื่อนกวนประสาท คนนี้

ห้องไว้ซีเซล่า พุดจาดีๆ หมาจะเห่าก็ไม่ต้องไปเห่าตอ...

“ฉันเป็นนักขับลำนำฝึกหัด คุณฉันเป็นผู้ช่วยจตซ์อุมูล เรามาจาก เจเรอา” ซีเซล่าบอกอย่างสุภาพที่สุดเท่าที่อารมณ์คุกรุ่นจะอำนวย

พอมตนิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพึมพำ “ฟังดูไม่แยอย่างที่คิด” แล้วปิดสมุด “ตกลงฉันรับงานนี้ แล้วเจอกัน”

ชายหนุ่มเก็บสมุดลงกระเป๋าด้วยท่าที่กึ่งๆ จะบอกว่า ‘หมดเรื่อง แล้ว ไปซะๆ’

‘ไม่มีทางซะละ’ ซีเซล่าคิดโต้แย้งท่าที่นั่น แล้วทำสะเอวยืดตัว เต็มที่ แต่ก็สูงได้แค่ระดับหัวไหล่ของเขาเท่านั้น ‘หมอนี้จะสูงไปไหน เนี่ย!’

“คราวนี้ตานายบอกบ้างแล้ว ซี้ออะไร มาจากไหน นายกลัว อาชญากร พวกฉันก็กลัว”

คิ้วสีทองของเขาเลิกสูง ดวงตาปราศจากแววขบขันวูบหนึ่ง แต่รอยยิ้ม กวนประสาทที่ริมฝีปากกลับขโมยความสนใจของซีเซล่าไปหมด

“ไม่เบาเหมือนกันนี่ ฉันชื่อวาเทีย พันเพเดิมไม่รู้ แต่ฉันโตที่ โคลฟ”

“มีแต่ชื่อ นามสกุลไปไหน” หญิงสาวทวง

คู่สนทนายิ้มเหมือนยิ้มเยาะ “สิ่งที่ไม่มียอมบอกไม่ได้ ฉันไม่มี นามสกุลมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว นี่ก็เย็นแล้ว กลับไปนอนเอาแรงเถอะ เส้นทางจากที่นี่ไปโคลฟไม่ได้ปูพรมโรยกลีบกุหลาบหรอกนะ”

จบประโยค วาเทียก็โบกมือวูบ ไฟทั้งวิหารดับลงพร้อมกันหมด

“ฉันง่วงนอนแล้ว ไปซะทีสิ” เขาไม่วายไล่ทิ้งท้ายอย่างไร้ไมตรี

ซีเซล่าจึงได้แต่กัดฟันกรอดๆ แล้วลากตัวซิสตรินออกมาจาก

วิหารร้าง

เมื่อเดินผ่านเขตวิหาร เธอก็เริ่มก่นด่าพ่อมดหนุ่มมุกใหญ่

“แม่จะเซียดทิ้งซะเลย! ไล่พ่อมดตัวร้ายนั้น ดิดที่เรามีเงินพอจ้าง
แค่พ่อมดใต้ดินหอรกนะ! คิดแล้วเจ็บใจซะมัด”

ซิสตรินถอนหายใจ ไม่แปลกเลยที่รุ่นพี่ของเขาจะโมโห นานมาก
แล้วที่มีคนกล้าดูหมิ่นเธอถึงขนาดนี้

ถึงถ้อยคำจะธรรมดา แต่ท่าทางบอกชัดเจนว่า หมอมนั้นร้ายน่าดู
แถมปากจัดเหลือเกิน

เขาคงต้องนอนเอาแรงไว้มากๆ เสียแล้ว ไม่อย่างนั้นคืนต่อๆ ไป
อาจไม่ได้หลับได้นอนเพราะต้องฟังการโต้วาที่ระหว่างรุ่นพี่กับพ่อมด
คนนั้น

วาเทีย แห่งโคลฟ

1

วาเกีย

เสียงนกร้องและแสงแดดยามเช้าอันแสนสดใสอาจจะทำให้
จิตใจของใครหลายคน คนเบื่อบาน แต่เห็นได้ชัดว่าคงไม่ใช่หญิงสาวผม
สีส้มที่นั่งโต๊ะริมระเบียงเปิดโล่งของร้านอาหารแห่งนี้แน่ๆ

“คุณป้าคะ! ขอใ้กอบอีกจานคะ” ซีเซล่าร้องสั่งดังลั่น

ลมเย็นเฉียบราวกับจะกรีดถึงกระดูกพัดให้ป้ายไม้แกะสลักยิ้ม
สีแดงเหนือศีรษะไหววูบอย่างน่ากลัว บนป้ายนั้นสลักตัวอักษรไว้ว่า
‘เรดลีฟ’

หญิงเจ้าของร้านแม้จะไม่ค่อยพอใจนักที่ถูกเรียกว่าป้า แต่ก็
สามารถยิ้มรับได้ ก็แม่สาวคนนี้นำมาตั้งแต่เช้า แล้วสั่งโน่นสั่งนี่กินไป
บ่นไปร่วมสามสี่จานแล้ว เพิ่มรายได้ให้แก่ร้านเป็นอย่างดี

ซิสตรินดูคนน้ำส้มผสมสมุนไพรพรางมองรุ่นพี่ที่กำลังกอดอก นั่ง

ไขว่ห้าง และกระดิกเท้าขึ้นลงด้วยอารมณ์ที่คุกรุ่น ท่าทีของหญิงสาวนั้น ทำให้ร่างที่เล็กอยู่แล้วของซิสตรินแทบจะหดเหลือเท่าหัวมันฝรั่งเลยทีเดียว

เขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าพ่อมดคนนั้นไปไหน ตอนนี้เลยเวลานัดมาตั้งหนึ่งชั่วโมงแล้ว...คิดพลางเด็กหนุ่มก็ถอนหายใจอย่างสุดเชิง ซีเซล่าโมโหออกขนาดนี้คงได้มีการปะทะย่อมๆ เกิดขึ้นกลางร้านแห่งนี้

แต่คิดก็เครียดแล้ว เฮ้อ!

กลุ่มพ่อมดสามคนที่มานั่งกินอาหารเช้าหลังพวกเขาเล็กน้อยเรียกเด็กเสิร์ฟมาเก็บเงิน แล้วทยอยลุกจากโต๊ะเดินออกจากร้านไปที่ละคน

ซิสตรินมองตามหลังพวกเขาไปอย่างสนใจ แม้ทั้งสามคนจะสวมเสื้อคลุมคนละสีคนละแบบกัน แต่มีตราดาวหกแฉกของสมาคมนเวทมนตร์แห่งแอตเทียน่าปักไว้ด้านหลังเสื้อและตรงแถบผ้าที่ติดไว้ที่แขนเสื้อ

พวกนั้นเป็นพ่อมดที่ขึ้นทะเบียนกับสมาคมนเวทมนตร์แห่งแอตเทียน่า เรียกได้ว่าเป็นพ่อมดถูกกฎหมาย ที่ผู้จ้างสบายใจได้ในเรื่องความสามารถและความปลอดภัย เท่าที่ซิสตรินรู้มา พ่อมดแม่ मद พวกนั้นต้องเรียนจบ หรือผ่านการสอบวัดระดับของวิทยาลัยเวทมนตร์แห่งแอตเทียน่าก่อน แม้จะเป็นเส้นทางชีวิตที่ต้องวางแผนกันหลายปี ใช้ความพยายามมากมายตั้งแต่เด็กๆ แต่ก็น่าจะคุ้มค่ากับค่าจ้างสูงลิ่วที่จะได้รับหลังขึ้นทะเบียน

และในที่สุด ซิสตรินก็เลิกคิดเรื่องสมาคมนเวทมนตร์ ปล่อยให้ใจลอยไปหาบทเพลงและนิทานปรัมปราแห่งแดนเหนือ

ยังไม่ทันที่ซีเซล่าจะกินอาหารซามที่สี่หมด พ่อมดตัวดีก็ผลักประตูเข้ามาในร้าน น่าแปลกที่วันนี้เขามีผ้าพันคอสีมอมๆ พันขึ้นมาเกือบครึ่งใบหน้า

ซิสตรินขยับไปนั่งเก้าอี้อีกรัดว เปิดทางให้วาเทียเข้ามานั่งได้ สะดวก

ซีเซล่าเงยหน้าขึ้นจากจานอาหารที่เกือบจะว่างเปล่า หน้าตามู่ทุ เหมือนนุกบั้งคับให้กลิ่นมะนาวเข้าไปทั้งลูก

“นายมาสาย! สายมากๆ ด้วย!” เธอร้องต่อว่าทันที

พ้อมดหนุ่มเล็กคิ้ว ดวงตาสีน้ำตาลสวยคู่มือวีแววชื่อบริสุทธิ “เมื่อวานเธอบอกว่า ‘พรุ่งนี้สายๆ เจอกัน’ ไม่ได้บอกสักหน่อยว่าเวลาไหน สายของฉันนี่แหละ เก้าโมงครึ่ง อุตส่าห์รีบมา”

เด็กหนุ่มร่างเล็กสาบานได้ว่าเขาเห็นดวงตาสีแดงของรุ่นพี่ที่ทอประกายวาววับด้วยโทสะ

“นายมันแย้! วาเทีย!” เธอพูดเสียงดัง

แววตาของเจ้าของชื่อไหววูบ ไม่ใช่เพราะสิ่งที่หญิงสาวกล่าว แต่เป็นเพราะสายตาของคนทั้งร้านที่จับจ้องมาที่พวกเขาเป็นตาเดียว

พ้อมดหนุ่มส่งเสียงหัวเราะขึ้นๆ “ฉันคงจะเตือนเข้าไปหน่อย เธอไม่ควรเอ่ยชื่อฉันดังๆ ในเมืองนี้ มันจะพาโชคร้ายมาหาเธอรู้ไหม”

แน่นอนว่าซีเซล่าสังเกตเห็นปฏิกิริยาเหล่านั้น แต่เธอยังคงทิวอยู่ “แค่ชื่อ ไม่นำโชคร้ายมาให้ใครหรอก”

“ไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร ฉันแนะนำให้รีบๆ จ่ายเงินแล้วออกไปจากเมือง ให้เร็วที่สุด เจอกันที่ประตูเมืองนะ” ว่าจบ ร่างของวาเทียก็กลายเป็นควันสีฟ้าแล้วหายวับไปกับตา

ถึงซีเซล่าและซิสตรินยังไม่เข้าใจเหตุผลของพ้อมดหนุ่ม แต่ก็ต้องยอมรับว่าท่าทางของคนในร้านดูไม่ปกติจริงๆ มีทั้งแววตาตื่นตระหนก รังเกียจ และหวาดกลัว

หมอนั่นไปทำอะไรแย้ๆ ไว้หรือยังงั้นนะ...

วาเทียยืนรอทั้งสองอยู่ใกล้ประตูเมืองที่ตกลงกันไว้แล้ว ดูเหมือนเขาจะพยายามทำตัวเองให้ไม่เป็นที่สังเกตที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ชาวเมืองที่เดินผ่านไปผ่านมาก็ยังส่งเสียงฮือฮาและมีท่าทางเหมือนกับคนในร้านอาหารไม่มีผิด

“เธอทำฉันช่วย ฉันคงมาที่นี่ไม่ได้อีกหลายเดือนเลย” ชายหนุ่มกล่าวเสียงครีดยด พร้อมกับแบกสัมภาระส่วนตัวขึ้นป่า

ซีเซล่าอ้าปากจะประหวัง แต่บังเอิญเลื้อบไปเห็นพ่อมดแม่มดสี่ห้าคนย่างสามขุมแหวกผู้คนตรงมายังพวกเขา สีหน้าของพวกเขาดูเคร่งเครียดจนน่ากลัว

“ฉันไม่คิดเลยว่าจะได้เห็นนายในแอดเทียหน้าอีก” พ่อมดหนุ่มมุดดำ ท่าทางเป็นหัวหน้าทักขึ้น

วาเทียมองสบสายตาสู้พ่อมดคนนั้น สักพักก็พูดขึ้น “ฉันจะออกจากเมืองเดี๋ยวนี้แล้ว ไม่จำเป็นต้องไล่หรอกน่า”

“วาเทีย...กลับมาหาพวกเราเถอะ อาจารย์คิดถึงนายนะ แคนนายตอบตกลงเท่านั้นเอง แคร่รับปากกับพวกท่าน แล้วนายก็จะเดินในแอดเทียหน้าอย่างภาคภูมิใจได้อีกครั้ง” หญิงสาวผมสีฮันนี่บลอนด์ หน้าตาสะสวยพูดขึ้น ดวงตาสีฟ้าของเธอมองแวววิงวอน

ซีเซล่าสังเกตเห็นวาเทียกำมือแน่น แกวตาดูหาความเจ็บปวดออกมาดูหนึ่งก่อนจะหายไป

“เสียใจด้วย ฉันเลือกทางของฉันแล้ว”

ก่อนที่จะซีเซล่าจะได้สังเกตปฏิกิริยาของฝั่งกลุ่มพ่อมดต่อ วาเทียก็คว้าข้อมือเธอแล้วก้าวพรวดๆ ออกมาจากที่ตรงนั้น ซีสตรินรีบวิ่งตามไป ยอมรับอย่างซื่อตรงว่า เขารู้สึกไม่ชอบเมืองนี้ขึ้นมาจะทันหันและดีใจที่ได้ออกมาเสียที

ยังก้าวไม่ทันพ้นประตูเมือง วาเทียก็ชะงักและหันขวับไปทาง

ฝูงชน

ก่อนหินอาบเวทมนตร์หลายก้อนที่พุ่งมาถูกสกัดไว้ด้วยม่านพลังที่ชายหนุ่มร้ายตั้งตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

พอมดมดมเป็นสายตากลับมาทางประตูเมือง แล้วยกไหล่

“ไปเถอะคุณนายจ้ำคนใหม่ แถวนี่มันอันตราย” เขาว่าพลางดึงมือซีเซล่าที่ยืนตะลึงอยู่ข้างๆ ให้เดินต่อ

“ระ...รอดด้วยสิชะ!” เด็กหนุ่มร่างเล็กร้องพลางวิ่งตามเพื่อนร่วมทางทั้งสองไปติดๆ หวิดจะหน้าคะมำ เพราะข้าวของที่แบกมาเกินพิกัด

หลังจากเดินออกมาจากเมืองได้สามสี่ก้าว วาเทียก็เลิกคิ้ว แล้วร้องอ้อเบาๆ ก่อนจะดีดนิ้วดังเป๊าะ

พลัง ก่อนหินที่ลอยคว้างกลางอากาศเหล่านั้นก็ถูกพริบก่อนจะกลายเป็นถ้ำถ่านอย่างรวดเร็วจนพอมดม กับที่ความหวาดกลัวชะงืดเล็ดไปจากหน้าของชาวเมืองซึ่งยืนอยู่ข้างหลัง

ถึงไม่หันไปมองก็เดาได้ว่า นั่นมากพอจะทิ้งฝันร้ายให้หลายๆ คนไปอีกเป็นสัปดาห์

แอตเทียน่าเป็นเมืองแห่งมนตราที่จริง แต่มีผู้ใช้เวทมนตร์จำนวนไม่มากนักที่ใช้เวทมนตร์ได้คล่องแคล่วราวกับเป็นสัญชาตญาณ

พอมดมวาเทียนั้นนอกจากจะใช้เวทมนตร์ได้อย่างรวดเร็วแล้ว เขายังไม่เสียเวลารายคาถาด้วยซ้ำ ถ้าเขาอายุสักหกสิบปี ซีเซล่าอาจจะไม่แปลกใจ แต่นี่เขาอายุห่างกับเธอแค่ไม่กี่ปีเอง

ทำไมเขาถึงเก่งกาจนัก...ทำไมจึงเป็นที่หวาดกลัวและรังเกียจเหลือเกิน

ถนนสายใหญ่จากแอตเทียน่า ค่อยๆ แยกออกเป็นถนนสายรองไปยังทิศทางต่างๆ วาเทียก้าวยาวๆ มือยังดึงมือซีเซล่าไว้ และ

มีซิสตรินวิ่งตามหลังไปยังท่าจอดเกวียน ที่นั่นมีเกวียนเทียมวัวสี่ตัว เล่มใหญ่กำลังจะออกเดินทางพอดี

วาเทียส่งสัญญาอนุญาตให้ซีเซล่าจ่ายเงิน พวกเขาจึงได้ขึ้นมานั่งโยกเขยิบบนเกวียนที่แล่นไปบนเส้นทางขรุขระพร้อมกับเพื่อนร่วมทางราวๆ สิบคนในเวลาต่อมา มุ่งหน้าสู่เมืองเบลสเซีย ซึ่งเป็นจุดพักผ่อนสุดท้าย ก่อนจะเข้าเขตดาร์กฟอเรสต์

“เคยเดินทางข้ามดาร์กฟอเรสต์มาก่อนหรือเปล่า” วาเทียถามขึ้น เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ออกเดินทางมาร่วมครึ่งชั่วโมง

ซีเซล่าละสายตาจากสมุดเก่าๆ ที่จดเนื้อเพลงไว้เต็มไปหมด แล้วสายหัว “ไม่เคย...ฉันเดินทางบ่อยก็จริง แต่ยังไม่เคยข้ามไปฝั่งโน้นเลย”

ซิสตรินเงี่ยหูฟังอย่างสนใจ

ทวีปซาเรีย แบ่งดินแดนทั้งหมดออกเป็นห้าแคว้น แต่ละแคว้นจะปกครองด้วยเมืองหลักหนึ่งเมืองที่ควบคุมดูแลเมืองลูกจำนวนต่างๆ กัน และเมืองหลักเหล่านี้จะขึ้นตรงกับสภาปกครองของเมืองหลวง

ดินแดนส่วนแรกอยู่ทางตะวันตกของทวีป เป็นที่ตั้งของ ‘เมโลนทูเรีย นครหลวง’ ศูนย์กลางการค้า การทหาร และการปกครอง

ดินแดนส่วนที่สองมีขนาดเล็กกว่าแคว้นอื่น อยู่ทางใต้ของแคว้นเมืองหลวง จัดเป็นดินแดนเสรีแห่งศิลปวิทยาการ มีศูนย์กลางคือ ‘เรลเกีย นครแห่งความรู้’ ซึ่งเป็นที่ตั้งของหอสมุดที่ใหญ่ที่สุดในทวีปซาเรีย ‘เจเรอา นครแห่งดนตรี’ ก็เป็นหนึ่งในเมืองลูกที่ขึ้นตรงต่อเรลเกีย

แคว้นที่สามคือแคว้นแห่งมนตรา ซึ่งมีเมืองหลักคือ ‘แอตเทียน่า’ เป็นมหาอำนาจทางด้านเวทมนตร์ซึ่งปกครองด้วยระบบสภาอาวุโส และเป็นสถานที่ฝึกฝนเบื้องต้นของทหารเวทมนตร์เมโลนทูเรีย

แคว้นที่สี่และห้าอยู่เลยจากแคว้นเวทมนตร์ไปทางตะวันออก แคว้นที่ห้าเป็นแคว้นติดทะเล จัดเป็นชัยภูมิหลักของการค้าขาย มีเมือง

ในสังกัดกว่าครึ่ง เป็นเมืองที่โดดเด่นด้านงานฝีมือแขนงต่างๆ จึงเป็น
 แคว้นที่การค้าคึกคักที่สุดรองจากเมโคโนจูเรีย ผิดกับแคว้นที่สี่ซึ่งอยู่
 ติดกัน

แคว้นที่สี่เคยมีเมืองแม่คือ ‘เมืองเคลซีรา’ อาณาจักรของเหล่า
 นักบวชที่มีเวทมนตร์แข็งแกร่งพอๆ กับพ่อมดแม่ดแห่งแอตเทียน่า แต่
 ล่มสลายไปสิ้นเมื่อยี่สิบปีที่แล้ว แคว้นนี้ถูกกั้นแยกจากแคว้นอื่นด้วย
 แนวหุบเขาสูงชัน และป่าขนาดใหญ่ที่ขึ้นชื่อลือชาว่าเป็นที่สิงสู่ของภัย
 อันตรายทั้งหมด

แต่ตอนนี้ชีสตรินกับรุ่นพี่ของเขา รู้เรื่องราวของแคว้นนั้นเพียง
 เล็กน้อยเท่านั้น

พ่อมดหนุ่มนั่งคิดหลังฟังคำตอบของซีเซล่า “ข้ามป่าครั้งแรกคง
 ต้องระวังตัวมากหน่อย...ไว้ค่อยคุยรายละเอียดทีหลังแล้วกัน”

วาเทียเอนตัวลงฟังกระสอบข้าว ดวงตามองท้องฟ้าสีครามสดใส
 ที่มีปุยเมฆลอยอ้อยอิ่งอย่างเกียจคร้าน หัวคิ้วที่ขมวดมุ่นเพราะเรื่อง
 เมื่อเช้าคลายออกแล้ว

ซีเซล่าเห็นเขาท่าทางอารมณ์ดีขึ้นบ้าง จึงลองเสียบๆ เคียงๆ
 ถาม “ท่าทางนายจะเดินทางข้ามดาร์กฟอเรสต์มาหลายรอบแล้ว ไม่มี
 เรื่องเจ๋งๆ อยากรู้อะไรบ้างหรือ?”

วาเทียเอนถอยตามองหญิงสาว สีหน้าของเธอดูกระตือรือร้นอยากฟัง
 เรื่องเล่าเต็มที ส่วนเจ้าหนูตัวเล็กข้างหลังก็ใช้ข้อย เตรียมปากกาขนนก
 พร้อมจดบันทึกที่เขาบิปราก

ชายหนุ่มเบะปาก แล้วถอนหายใจ “จะรู้ไปทำไม มันไม่น่าสนใจ
 เท่าไหร่หรอหน้า”

“นายนี่ตลกนะ ฉันบอกแล้วไงว่าฉันเป็นนักขบถล่านำ ฉันก็ต้อง
 เก็บข้อมูลไว้แต่งเพลงเล่าเรื่องของต่างดินแดนเยอะๆ นะสิ” ซีเซล่าว่า

พลางกอดอก

หญิงสาวออกอาการหงุดหงิดทันทีที่เห็นอีกฝ่ายหลับตาลงแล้ว พลิกตัวไปทางอื่นอย่างไม่สนใจ ซิสตรินปิดสมุดบันทึกอย่างผิดหวัง เช่นเดียวกับผู้โดยสารที่กำลังมองหาอะไรน่าสนใจกว่าการนั่งเบาะอยู่บน เกวียนโซยกเขยกเก่าๆ เล่มหนึ่ง

เวลาผ่านไปหลายนาที พ่อมดหนุ่มก็เอ่ยขึ้น “ยี่สิบลูเคอร์”

“หา!” ซีเซล่าหันขวับ ไม่วายกะพริบตาปริบๆ

“ค่าเล่าเรื่องยังไงล่ะ จะให้เล่าฟรีๆ ได้ยังไง” เขาบอกเสียงขุ่น

ถ้าซีเซล่ามีความอยากรู้อยากเห็นน้อยกว่านี้ เธอคงไม่มีวันล่วง หยิบเงินยี่สิบลูเคอร์ในกระเป๋าแล้ววางมันลงบนมือของวาเทียที่ยื่นมารอ อยู่ตรงหน้าแล้ว แต่หญิงสาวอยากรู้จริงๆ นี่ การถามเอาจากคนอื่นมัก มีอะไรน่าสนใจกว่าในตำราโผล่มาเสมอ

วาเทียเก็บเงินลงกระเป๋าคาดเอวที่เหมือนจะใส่ของได้เยอะกว่า ที่เห็นภายนอก แล้วดันตัวขึ้นนั่งหลังตรง ดวงตามองต่ำเหมือนกำลัง รวบรวมความทรงจำ ก่อนจะเริ่มเล่า

“ดาร์กฟอเรสต์เป็นป่าอันตรายที่มีปริศนามากมาย มีสุรอรูยูนั่น ยั่วยุ และยังเป็นสถานที่ที่ทำให้เวทมนตร์อำนาจความสะกดทุกอย่าง การเคลื่อนย้ายสถานที่ของเวทมนตร์สายมิติ และเวทมนตร์สายสนับ- สุนกว่าครึ่งเป็นโมฆะ จึงมีเพียงสองทางที่จะข้ามดาร์กฟอเรสต์ไปอีก ฝั่งหนึ่งได้ วิธีแรกคือ เดินทางอ้อมลงใต้ไปขึ้นเรือข้ามทะเลไปที่เมืองท่า อาเวนพอร์ต แต่วิธีนี้สิ้นเปลืองทั้งเงินและเวลา จึงนิยมใช้วิธีที่สองคือ เดินเท้าข้ามป่าไปภายใต้การคุ้มกันของพ่อมดแม่มดที่มีฝีมือและ ประสบการณ์”

ซีเซล่านั่งฟังตาแป๋ว ลืมเรื่องของตัวเองพยายามตั้งป้อมกับชายหนุ่ม ตรงหน้าไปสนิท

วาเทียกลอกตาพลาจคิดในใจว่า เวลานั้นนิ่งๆ ฟังเขาเล่าเรื่องก็
ทำตัวน่ารักเป็นนี่นา

“แล้วยังไงต่อล่ะ” หญิงสาวเร่งให้เล่าต่อเมื่อเห็นชายหนุ่มเยียบ
ไป

วาเทียกกระแอมเบาๆ เริ่มนึกเสียดายว่า ถ้าอีกฝ่ายอยากฟัง
ขนาดนี้ เขาน่าจะเรียกเก็บให้แพงกว่านี้สักสามเท่า แต่เมื่อหลวมตัว
รับปากแล้วก็คงต้องเล่าให้จบ

“เดิมทีดาร์กฟอเรสต์เป็นแค่ป่าธรรมดา เป็นที่สถิตของเหล่า
ภูตพฤษาและสัตว์วิเศษ จนกระทั่งนักบวชจากนครศักดิ์สิทธิ์ เคลลีว่า
บุกทำลายปีศาจเผ่าหนึ่ง พวกนั้นตายไปไม่กี่คน แต่ที่เหลือรอดต่าง
เกลียดชังมนุษย์ และปฏิญาณว่าเคลลีว่าจะต้องล่มสลายด้วยน้ำมือ
ของพวกมัน”

“ปีศาจที่นายว่าเป็นแบบไหนเหรอ” ซีเซล่าถาม ดวงตาเป็น
ประกายด้วยความสนใจ ขณะที่ซิสตรินจดตามยิกๆ

วาเทียกขมวดคิ้วครุ่นคิด

“พวกนักบวชเรียกพวกมันว่าปีศาจ แต่พวกนั้นไม่ใช่ปีศาจจริงๆ
หรอก เป็นแค่ภูตเผ่าพันธุ์หนึ่งที่ไม่ชอบพบหน้ามนุษย์ ในตำราแบ่ง
เผ่าพันธุ์ภูตตามห้องสมุดใหญ่ๆ ก็มีกล่าวถึงไว้บ้างว่าเป็นภูตธาตุความมืด
ระดับสูงสุด... ภูตชื่ออื่นไปก็คงไม่คั่นหู แต่โดยทั่วไปแล้ว คนมักเรียก
ภูตเผ่าพันธุ์นั้นว่า ‘ภูตราตรี’ ”

อากาศรอบข้างเหมือนจะเย็นลงทันที แน่แน่นอนว่าทุกคนเคยได้ยิน
กิตติศัพท์ของภูตราตรี แต่ก็ไม่ค่อยมีใครรู้ว่าเผ่าพันธุ์ที่ทั้งดงามและ
น่าสะพรึงกลัวนั้นมาจากที่ใด

พอมดหนุ่มพูดต่อ “ภูตราตรีเกลียดมนุษย์และจะไม่เข้ามายุ่ง
เกี่ยวกับมนุษย์เด็ดขาด ทว่าเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน ภูตราตรีสำแดงความ

พิโรธเข้าถล่มเมืองลูกของเคลซีร่าไปหลายเมือง ทำให้นามของภูตราชตรีเป็นที่หวาดกลัวจนถึงปัจจุบัน แม้จะไม่มีใครเห็นพวกเขาหลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้นอีกเลยก็ตาม

“เล่าต่อนะ” วาเทียพูดพลางชำเลืองมองผู้ฟังคนอื่น ๆ อีกครั้ง อากาศหนาวยะเยือกเหมือนจะมลายหายไปพลัน เมื่อวาเทียเล่าเรื่องต่อ “หลังจากภูตราชตรีถูกทำลายถิ่นที่อยู่เดิม พวกเขาก็กระจายตัวกันไปเกือบทั่วดินแดนทั้งห้า แต่คาดว่ายังมีอยู่กลุ่มหนึ่งที่กลับมารวมตัวกันที่ดาร์กฟอเรสต์อีกครั้ง ภูตราชตรีมีธาตุความมืดเป็นองค์ประกอบหลักในร่างกายอยู่แล้ว ความโศกเศร้าอาลัยและเคียดแค้นของพวกเขาทำให้พลังนั้นแผ่ขยายออกไปโดยไม่รู้ตัว และกลายเป็นการชักนำสิ่งชั่วร้ายทั้งหลายให้มายังดาร์กฟอเรสต์

“ภูตพฤษชาและสัตว์มายาต่างๆ จึงหลบหนีจากป่าแห่งนี้ไปอยู่ที่อื่นจนหมด เหลือไว้แต่เพียงสัตว์ร้ายและวิญญาณด่ามีดจำนวนนับไม่ถ้วน แม่น้ำในป่านั้นก็ใช้ดื่มกินหรือแม้แต่ตะต้องไม่ได้ เพราะกลายเป็นสีดำไปหมด”

ชายหนุ่มหยุด แล้วโหลมองผู้ฟังแต่ละคนราวกับจะประทับประโยคต่อไปไว้ในใจของทุกคน

“น้ำสีดำนั้น ว่ากันว่าเป็นน้ำตาเลือดที่หลั่งออกมาเพราะความโศกเศร้าขมขื่นและโกรธแค้นสุดหัวใจของภูตราชตรีที่ยังอยู่ในป่านั้น...ที่ฉันรู้มาก็เท่านี้ละ”

ผู้โดยสารแต่ละคนยังคงดูตื่นเต้น แน่ใจนอนว่าพวกเขารู้จักและกลัวดาร์กฟอเรสต์ แต่ไม่มีใครรู้ว่าทำไมป่าที่ควรจะเป็นป่าธรรมดากลับกลายเป็นสถานที่ที่รวมสิ่งร้ายกาจทั้งหลายเอาไว้มากมายจนน่าตกใจ

ซีเซล่าเริ่มลำดับเรื่องราวในหัวสมองและค่อยๆ กลับออกมาเป็นท่วงทำนองอย่างช้าๆ

แต่ก่อนที่เธอจะนึกทำนองเพลงออกหมด เสียงหนึ่งก็ดังชัดจังหวะ
พอดี

“ครั้งหนึ่ง ยังมีแดน ลับอัปแสง ซ่อนเร้น แผงกาย ใต้ผืนหล้า
ยามทิวา ล้วนหลับไหล เสมอมา ขยับปีก สู่ฟ้าใน รัตรีกาล
นับแสงดาว แสงจันทร์ เป็นดั่งมิตร รวมดวงจิต ร่วมขับร้อง เพลงประสาน
ด้วยลำนำ ธรรมชาติ แห่งวันวาน จวบรัตติกาล รุ่งรา แก่อรุณ”

เพลงจบลง เหลือเพียงความเงียบในห้องโดยสารของเกวียน พอมด
หนุ่มเจ้าของเสียงเพลงยิ้มน้อยๆ แล้วยกคิ้วให้ซีเซล่าอย่างล้อเลียน

“ถือซะว่าเป็นของแถมก็แล้วกัน เรื่องที่มา...เอาไว้ฉันจะบอก
ทีหลัง ถ้ามีอาการล่ะก็นะ” ว่าจบบาเทียก็เอนตัวนอนฟังกระสอบข้าว
และหลับไปอย่างรวดเร็ว

ซิสตรินเขยิบเข้ามาหารุ่นพี่และกระซิบเบาๆ “เก่งไม่ใช่เล่น
นะครับ พอมดคนนี้นะ เสียงดีทีเดียว ถ้าเขาคิดจะเปลี่ยนอาชีพมาเป็น
นักขับลำนำ เราคงต้องระวังเขาให้มากเลย”

หญิงสาวมองวาเทียอย่างครุ่นคิด

“ซิสตริน นายเคยได้ยินเพลงเมื่อกี้มาก่อนรีเปล่า” เธอกระซิบ
เพราะไม่อยากให้ใครได้ยิน แม้ว่าผู้โดยสารคนอื่นๆ ไม่มีทำที่ว่าจะสนใจ
พวกเธออีกหลังวาเทียเล่าเรื่องจบแล้ว

เด็กหนุ่มร่างเล็กส่ายหน้า “ผมแน่ใจเต็มร้อยเลยละครับ ว่านี่เป็น
ครั้งแรกที่ผมได้ฟัง บางทีที่พวกเราไม่เคยได้ฟังเพลงนี้มาก่อนก็อาจจะ
เป็นเพราะมันไม่ใช่เพลงที่ร้องทั่วไปก็ได้ละมังครับ”

“นายหมายถึง นี่อาจจะเป็นพวกเพลงต้องห้ามอย่างนั้นหรือ”

“ครับ” เด็กหนุ่มตอบเสียงแผ่วเบา

บทสนทนาจบลงตรงนั้นเอง แต่ทั้งซีเซล่าและซิสตรินก็มีแววดา

แบบเดียวกัน... แวตตาที่ทั้งสงสัยและระแวงระวัง

บทเพลงต้องห้าม... ต้องห้ามเพราะเนื้อหาและมนตราในเพลง
ซึ่งมักส่งผลกระทบต่อประวัติศาสตร์หรือบุคคลสำคัญ แม้กาลเวลาจะ
ลบล้างความทรงจำของผู้คนไป แต่เพลงต้องห้ามจำนวนไม่น้อยก็ยัง
คงอยู่ สืบทอดต่อๆ กันมาทางสายเลือดของผู้ประพันธ์บทเพลง

การนำมาร้องในที่สาธารณะ หากทางการของแต่ละเมืองจับได้
บทลงโทษอาจหนักถึงตาย พ่อมดหนุ่มที่นอนหลับอยู่ข้างๆ ก็คงรู้ดี แต่
ไม่มีท่าทางว่าจะใส่ใจ

นายมันน่าสงสัยนัก วาเทีย...ซีเซล่าคิด

2

เสียงสวรรค์

หลังจากหกชั่วโมงที่ไม่ค่อยมีความสุขนักบนเกวียนเทียมวัว ผู้โดยสารทั้งหมดก็มาถึงเปเลสเซียในเวลาบ่ายสามโมง แต่โชคดีที่แดดบ่ายวันนี้ไม่ทารุณจนเกินไปนัก นักเดินทางทั้งหลายจึงยังยิ้มได้ แม้บางคนจะเมารถอยู่บ้างก็ตาม

เมืองเปเลสเซียตั้งอยู่กลางหุบเขาคดเคี้ยว บ้านเรือนในเมืองสร้างไล่ระดับขึ้นไปตามสันเขา จนมองดูเหมือนเป็นประติมากรรมขนาดยักษ์ อาคารต่างๆ ไม่รู้หรืออย่างไรเห็นในแอตเตียน่า ก่อด้วยอิฐ ฉาบปูนทับ และทาสีให้ดูกลมไปกับภูมิทัศน์ ถึงตัวเมืองจะแปลกแต่ไม่น่าสนใจเป็นพิเศษ จะมีก็แต่ตลาดรอบเมืองที่ดูคึกคักอย่างน่าอัศจรรย์

“ของดีๆ เพียบเลยครับ” ชิสตรินกล่าวด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น หลังจากเดินตลาดมาเยี่สิบนาทีและเห็นข้าวของที่ชวนน้ำลายสอมากมาย

แววตาของเด็กหนุ่มทอประกายตื่นเต้นจนอดใจไว้ไม่อยู่เมื่อหันไปเห็น
สินค้าของร้านขายเครื่องเงินเล็กๆ ในตรอกแห่งหนึ่ง

‘พินเงินคันนั้นสวยเหลือเกิน แต่ถูกฝุ่นจับ คราบต่างๆ เกะ
ตะเต็ม ถ้าขัดออกหน่อยคงจะเงาวับจับตา จนนำไปตั้งรวมกับเครื่อง
ดนตรีที่อาจารย์สะสมไว้ได้เลย’

วาเทียบเล็กลงน้อยๆ เขารู้ว่าเด็กหนุ่มร่างเล็กกำลังสนใจพินคันนั้น
ถือว่าตาแหลมไม่เบาทีเดียว พินโบราณจากเมืองเคลซีราซึ่งล่มสลายไป
แล้วไม่ใช่ของเก่าที่จะพบกันได้ง่ายๆ

นอกจากพอมดมดมแล้ว นักขับลำนำสาวก็สังเกตเห็นพินคันนั้น
เช่นเดียวกัน เธอรู้ว่าเป็นของดี แต่ไม่รู้ประวัติ ทว่าอะไรก็ไม่สำคัญทั้งนั้น
นอกจากความจริงที่ว่า เครื่องดนตรีซึ่งสร้างขึ้นมาอย่างประณีตบรรจง
เช่นนั้น ไม่ควรอยู่อย่างเงียบเหงาในเมืองแห่งนี้โดยไม่มีมือของนักดนตรี
คนใดมาสัมผัส

ซีเซล่าสาวเท้าเข้าไปยังร้านขายเครื่องเงินนั้นทันที

พ่อค้าเคราหนาต้อนรับลูกค้าด้วยรอยยิ้มสุริยคติ แล้วถามขึ้น
“สนใจสินค้าชิ้นไหนหรือครับ”

ซีเซล่าชี้ไปที่พินเงินซึ่งวางอยู่บนโต๊ะเตี้ยๆ ขนาดใหญ่รวมกับ
ของจุกจิกอื่นๆ อย่างไม่ลังเล

พ่อค้ายิ้ม “ตาถึงมากทีเดียวครับ พินคันนี้เป็นพินที่สร้างขึ้นโดย
นักบวชเคลซีรา คุณภาพดีเลิศ แต่เสียดายที่คราบดำๆ เหล่านี้ขัด
ไม่ออกเลย”

“เอ? เท่าที่ดูก็น่าจะเป็นแค่คราบเขม่ากับฝุ่นธรรมดานี่คะ” ซีเซล่า
พูดพลางรับพินจากพ่อค้ามาดูรอยต่างด้าคล้ายเขม่าควันที่จับอยู่บนตัว
พินซึ่งหล่อเป็นรูปนางฟ้า

“ดูเผินๆ นะเหมือนจะใช้ครับ แต่จริงๆ แล้วมันเป็นร่องรอยจาก

เวทมนตร์สายความมืด ต้องให้พ่อมดแม่มดระดับสูงๆ ใช้พลังดั่งพลังเวทที่ตกค้างอยู่ในพิณออกไปมันถึงจะสะอาดเอี่ยม แต่แถวนี้หาพ่อมดที่ย่อมเสียเวลากับเรื่องพรรคนี้นิยกลงเสียด้วย” พ่อค้ากล่าวอย่างเสียดาย เพราะหากกำจัดรอยดำนั้นได้ ราคาช่วงวดของพิณคันงามต้องพุ่งขึ้นไปอีกมากมายทีเดียว

หญิงสาวเหลือบมองไปทางพ่อมดหนุ่ม วาเทียเดินหน้าไปทางอื่น เป็นการปฏิเสธอย่างฉับไว ซีเซลารู้สึกหมั่นไส้เขาขึ้นมา แต่เอาละเดี่ยวคอยหาคนอื่นมาช่วยก็ได้ ชื้อเก็บไว้ก่อนเป็นดี

“ราคาล่ะคะ”

“แค่สองหมื่นลูเคอร์เท่านั้นเอง ถูกมากทีเดียว”

ซีเซล่าเกือบจะกลืนสีหน้าไว้ไม่ทัน ไม่ใช่ไม่มีเงินซื้อ แต่ถ้าจ่ายค่าพิณไปก็ทะเล้งเงินไม่พอจ่ายค่าตัวพ่อมดปากร้ายที่ยืนอยู่ข้างๆ นี้ นะสิ

“ขอฉันคิดดูก่อนนะคะ” หญิงสาวกัดฟันตอบ

หลังจากกินอาหารกลางวันที่ร้านอาหารเล็กๆ ในราคา

ย่อมเยา และเดินสำรวจเมืองต่ออีกสองสามชั่วโมง นักเดินทางทั้งสามก็เข้าพักที่โรงแรมถูกๆ แห่งหนึ่งซึ่งจัดพวกเขาให้ออนรวมกันในห้องเดี่ยวสภาพไม่ถึงกับแย แต่ก็ไม่ค่อยสบายนัก โชคดีที่มีห้องอาหารขนาดใหญ่ที่มีลมโกรกผ่านหน้าต่างเย็นสบาย พอจะชดเชยเรื่องห้องนอนได้บ้าง

น่าเสียดายที่ลมเย็นสบายไม่ได้ช่วยให้อารมณ์หงุดหงิดของซีเซล่าคลอเฟล ปลิวไปด้วย ยิ่งเห็นพ่อมดหนุ่มยิ้มกว่นประสาทตลอดเวลาก็ยิ่งหมั่นไส้

หมอนี่รู้ว่าเธอสนใจพิณคันนั้น และรู้ว่าเธอไม่มีเงินซื้อมันเพราะอะไร เลยยิ่งทำหน้ากว่นประสาทราวกับมีตัวหนังสือลอยอยู่บนหน้าว่า

“ฉันรู้ว่าเธออยากได้ แต่ระหว่างพินันกับพอมดும்กันอย่างฉัน เธอจะเลือกอะไร”

“ไม่ไหวแล้ว! ฉันรอจนถึงโคลฟไม่ไหวแล้ว ชิสตรินเอาไอนันมาเร็วเข้า!!” ซีเซล่าร้องลั่น

เด็กหนุ่มร่างเล็กปลดห่อของยาวๆ ออกจากข้าวของอื่นๆ อย่างรู้งาน แล้วส่งมันให้รุ่นพี่ วาเทียมองตามอย่างสนใจ

ของในห่อคงไม่พินเป็น...

ลูตแกะสลักลายเล็กน้อยแต่ดูสง่า...บัดนี้มันปรากฏโฉมต่อสายตาของทุกคนในห้องอาหาร

เจ้าของโรงแรมตะโกนถามดั่งลั่น “เป็นนักขับลำนำน้าหรือครับ คุณผู้หญิง”

ซีเซล่ายิ้ม “ใช่ค่ะ อยากฟังสักเพลงไหมคะ”

วาเทียหลบฉากออกมาจากห้องอาหาร แล้วมองไปยังห้องฟ้าที่กำลังมีดลงซ่าๆ เขาสูดอากาศเย็นสบายเข้าไปเต็มปอด

“ไปซื้ออะไรหน่อยดีไหมเนี่ย”

ก่อนที่ชายหนุ่มจะเดินออกจากโรงแรม ทำนองเพลงก็ลอยมากระทบหู เสียงดีดลูตอย่างลื่นไหลดังกังวาน และเสียงขับขานบทเพลงก็เริ่มขึ้น

ความรู้สึกร้อนวาบแล่นไปทั่วสันหลังของชายหนุ่ม เสียงนั้นหวาน แต่ทรงพลังและไพเราะจับใจจนทำให้ใครก็ตามที่ได้ยินไม่กล้าแม้แต่จะขยับเพราะกลัวเสียงจะหยุดลง

บทเพลงที่ซีเซล่าร้องเล่าถึงตำนานรักของภูตพฤษากับชายตัดไม้ที่เริ่มต้นและดำเนินไปอย่างงดงาม แต่จบลงด้วยความเศร้าสร้อย

เดอเรีย ชายตัดไม้ผู้เดียวตายกับนางพรายแห่งภูตภูษานามว่า เดลฟิน ช่างเป็นรักที่อันตรายยิ่งนัก เดอเรียเก็บงำความรักไว้กับตัวเขา

ในขณะที่เดลฟินก็ซ่อนมันไว้ไม่ให้ญาติตนใครรู้ แต่วันหนึ่งชายหนุ่มก็ใช้ขวานอันคมกริบจามลงบนลำต้นของต้นไม้อันเป็นชีวิตของเดลฟินโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เมื่อปราศจากต้นไม้ พรายสาวก็ต้องดับสลายไป เธอเลยไม่อาจให้อภัยตัวเองได้

หลังจากร้องไห้จนไม่เหลือน้ำตาอีกแล้ว เขาก็ปลิดชีพตัวเองตามเดลฟินไป ไม่มีใครรู้ว่าชายตัดไม้ผู้โชคร้ายได้พบพรายสาวอีกหรือไม่ หลังจากตายไปแล้ว แต่ที่ต้นไม้ของเดลฟินนั้น มีต้นกล้าเล็กๆ งอกขึ้นมา ลำต้นขาวเรียวงามเหมือนต้นเก่า ทว่ามีดอกสีแดงจัดแทนที่จะเป็นสีขาว

กล่าวกันว่าต้นไม้ผู้นั้นเติบโตได้ด้วยเลือดที่เธอเลยหลังสังเวท ความรักอันซมซานที่เขามีให้พรายสาว ซึ่งเขาลงมือสังหารด้วยตัวเอง

เสียงลูตท่อนสุดท้ายเบาลงเรื่อยๆ จนสุดท้ายก็จางหายไป ในอากาศ วาเทียเพียงรู้สึกตัวว่าขาทั้งสองข้างพาเขามาถึงประตูแล้ว และยืนฟังบทเพลงของซีเซล่าจนจบลงเช่นเดียวกับคนอื่นอีกมากที่ยืนออกันอย่างมิได้นัดหมาย

เสียงปรบมือดังขึ้น เริ่มจากเสียงเปาะแปะเป็นเสียงดังลั่น เงินจำนวนมากถูกวางลงในหีบตรงหน้านักขับลำนำสาวอย่างเต็มใจแลกกับการฟังบทเพลงอันไพเราะอีกสักเพลง

วาเทียถอนหายใจเบาๆ นักขับลำนำสาวคนนี้เป็นศิลปินระดับยอดเยี่ยมนกว่าที่เขาเคยคิดไว้เสียอีก ดูภายนอกเหมือนเธอดูดีเกินกว่าจะถ่ายทอดบทเพลงอันอ่อนหวานได้ แต่กลับทำได้ดีจนเขาต้องยอมรับว่านี่คือความรู้สึกที่เรียกว่า ‘ประทับใจ’

ชายหนุ่มเลือกที่จะเดินออกไปยังตัวเมืองส่วนที่เป็นตลาด เขาหยิบเงินในกระเปาะขึ้นมาดู มีอยู่ราวๆ สองหมื่นลูเคอร์ ถือว่ามีพอสมควร...แต่ก็ยังไม่พอ พ่อมดหนุ่มคิดว่ากลับไปโรงแรมเมื่อไรเขาควร

จะรีบทวงเงินค่าจ้างส่วนของวันนี้ทันที

ยังมีอะไรที่เขาต้องทำอีกมาก และยังมีเงินอยู่ในกระเป๋ามาก
เท่าไรก็ยิ่งดี

คิดพลาง ร่างของเขาก็หายลับไปหลังประตูร้านเสื้อผ้าที่ยังคงให้
บริการอยู่แม้ว่าจะค่ำมืดแล้ว

คืนนั้นซีเซล่าฝันประหลาด เธอฝันว่าตื่นขึ้นมาในห้องโล่งที่
ไม่มีเครื่องเรือนใดๆ นอกจากเตียงสี่เสาซึ่งตัวเธอนอนอยู่ มีกลิ่นหอม
แปลกๆ ลอยมากระทบจมูก เป็นเหมือนกลิ่นดอกไม้แสงจันทร์ส่อง
เข้ามาในห้องผ่านหน้าต่างไม้ที่เปิดกว้างรับลมราตรี เงามดำที่ทอดยาว
อยู่บนพื้นห้องซบ

ซีเซล่ากวาดตาขึ้นมองร่างที่นั่งอยู่บนขอบหน้าต่างนั้นอย่าง
รวดเร็ว ในความมืดที่มีเพียงแสงจันทร์ เธอเห็นว่าร่างนั้นมีเส้นผมสีเข้ม
และปีกบางใส ร่างนั้นค่อยๆ หันมามองเธอ...

แต่ก่อนที่เธอจะเห็นใบหน้านั้นเต็มตา หญิงสาวก็ตื่นขึ้นเสียก่อน
ด้วยเสียงโหวกเหวกที่ดังมาจากข้างเตียง

“จะนอนไปถึงไหนกัน แม่คุณ!”

หญิงสาวอารมณ์บูดทันทีเมื่อเห็นว่าเจ้าของน้ำเสียงห้วนสั้น
ไร้ไมตรีนั้นคือวาเทีย ซิสตริเนียนห่างออกไปไม่มาก ไหล่ห่อด้วยความ
รู้สึกเกรงๆ ทั้งเธอและวาเทียในเวลาเดียวกัน

เด็กหนุ่มร่างเล็กแต่งตัวเสร็จแล้ว วาเทียเองก็เช่นกัน

ซีเซล่าขยับตาก่อนจะหยิบนาฬิกาพกขึ้นมาดู แล้วเธอก็ทะเล็ง
พรวดลุกขึ้นจากเตียง คิ้วเสื้อผ้าวิ่งเข้าห้องน้ำไปอย่างไม่ต้องคิดแม้แต่
วินาทีเดียว

แน่ละ ตอนนี้เป็นเวลาเก้าโมงเช้าซึ่งสายกว่าเวลาที่ตกลงกันไว้ถึง

สองชั่วโมง

ซิสตรินตื่นปุ๊บก็พบว่าวาเทียตื่นแล้วและกำลังนั่งอ่านหนังสือว่าด้วยการใช้สมุนไพรอยู่อย่างตั้งอกตั้งใจ ท่าทางของเขาดูสดชื่นดี แสดงว่าเมื่อคืนคงได้หลับเต็มอิ่ม มีแต่รู้น้ำของเขานี้แหละที่นอนเอาๆ แต่เมื่อคืนเธอก็เข้านอนตั้งเกือบตีหนึ่ง จะไปโทษเธอก็ไม่ถูก

เรื่องหนึ่งที่ทำให้ซิสตรินใจชื้นก็คือ เมื่อคืนได้เงินมาไม่น้อยเลย เพียงพอสำหรับการจ่ายค่าอาหาร ที่พัก ค่าจ้างพ่อมด และยังมีเหลือไว้ซื้อของฝากอีกด้วย

เมื่อทำธุระทุกอย่างเรียบร้อย ซีเซล่าไม่ได้รีบออกจากเมืองอย่างที่คิดว่าจะเป็น เธอลับบ่าหน้าไปทางร้านค้าเมื่อวานอย่างมุ่งมั่น

พ่อค้าคนเดิมทักทายเธออย่างเป็นมิตรและถามอย่างสุภาพว่า เธออยากได้สินค้าชิ้นไหน

แน่นอนว่าเธอยังสนใจผิวนคินเดิม เพียงแต่ว่าผิวนคินนั้นไม่มีความดำๆ อยู่อีกแล้ว

“เอ๊ะ! คราบน้ำมันหายไปแล้ว” หญิงสาวอุทาน

พ่อค้าถ่มมือทั้งสองข้างอย่างยินดี “เมื่อคืนเราโชคดีได้คนช่วยเหลือ คราบน้ำมันนั้นออกไปครับ แต่เพราะอย่างนั้นข้าจึงต้องขึ้นราคาอีกสักหน่อย เป็นสองหมื่นสี่พันลูเคอร์ครับ”

“แค่เอาคราบน้ำมันออกต้องขึ้นราคากันตั้งสี่พันลูเคอร์เชียวหรือ” หญิงสาวบ่น สีหน้าไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

“แหม...ไม่ได้จริงๆ ครับ มีคนมาช่วยเหลือเอาคราบน้ำมันออก ข้าก็ต้องจ่ายค่าจ้างเขาไป ได้กำไรแค่นิดเดียวเท่านั้นเอง หาไม่ได้อีกแล้วนะครับ ผิวนแบบนี้ละ” พ่อค้ายังคงยืนยัน

ซีเซล่าก็จะหันไปถามวาเทียว่า อีแค่คราบน้ำมันทำให้ราคาผิวนเพิ่มขึ้นมาตั้งสี่พันลูเคอร์เชียวหรือ แต่พ่อมดหนุ่มก็ไม่อยู่ให้ถามเสียแล้ว

จึงได้แต่มองเห็นหน้าซิสตริน เด็กหนุ่มชี้ไปทางร้านเครื่องเขียนใกล้ๆ เห็นชายเสื้อคลุมสีเข้มของวาเทียหายเข้าไปไวๆ

สุดท้ายซีเซล่าก็ซื้อพิณคันนั้นมาจนได้ ถึงจะเสียตายนเงิน แต่ก็เสียใจยิ่งกว่าถ้าปล่อยให้พิณล้ำค่านี้หลุดมือไป

วาเทียตามมาสมทบหลังจากนั้นไม่นาน กระเป๋าสัมภาระที่สะพายอยู่ข้างตัวของเขาคู่จะพองออกมาเรื่อยๆ จนเห็นได้ชัด ชายหนุ่มเปิดกระเป๋าออกแล้วหย่อนปากกาขนนกกับดินสออีกร่วมสองโหลลงไปในนั้น

ซิสตรินถึงกับอดถามไม่ได้ว่า “ซื้อไปทำไมเยอะแยะหรือครับ”

วาเทียยิ้มเจ้าเล่ห์ แล้วพยักไหล่ “เอาไปทำกำไรต่อที่โคลฟนะสิ แถวนั้นขาดแคลนของพวกนี้นี่นา”

ซีเซล่าถึงกับทำหน้าเบี้ยว

กำไร! เงิน! หมอนี่ชอบเหลือเกินนะคำจำพวกนี้ ใ้พ่อมดซิงก์!

เมื่อก้าวออกจากเมืองเปเลสเซียไปสู่เส้นทางตัดตรงเข้าดาร์กฟอเรสต์ ผู้คนที่คลาคล่ำและส่งเสียงที่อื้ออึงก็ดูเหมือนจะหายไปเสียดื้อๆ

ความน่ากลัวของป่าแห่งความมืดยังคงเป็นฝันร้ายที่หลอกหลอนทุกคนอยู่ แม้ว่าจะไม่เคยสัมผัสกับความน่าสะพรึงนั้นด้วยตัวเองก็ตาม

วาเทียก้าวร่นำหน้า เท้าแตะพื้นอย่างมั่นคง ไม่มีอาการใดๆ แสดงออกว่าหวาดกลัวแม้แต่นิดเดียว ซีเซล่าคิดว่าเธอกำลังหาญแล้ว แต่ทั้งรูปลักษณ์และกระแสน้ำที่แผ่ออกมาจากป่านั้นล้วนไม่น่าพิศมัยเอาเสียเลย มันทั้งน่าขนลุกและน่ารังเกียจ คิดแล้วยังแปลกใจที่วาเทียทนมองป่านั้นนานๆ โดยไม่สนใจรังสีคุกคามเหล่านั้นเลยสักนิดได้อย่างไร

เดินไปได้สักครู่ ชายหนุ่มก็หันกลับมา มองไปยังนักขับลำนำสาว ที่พยายามจะเข้มแข็ง และเด็กหนุ่มที่กำลังหวาดผวา เขาเหยียดยิ้ม แล้วกล่าวว่า

“ยินดีต้อนรับสู่ดาร์กฟอเรสต์”

ดาร์กฟอเรสต์มีมิติผสมกับชื่อของมัน สภาพรอบข้างยังไม่เข้ามามอง เมื่อต้นไม้ของป่านี้ล้วนมีลำต้นสีดำสนิท ยางไม้สีเหลืองข้นจับตัวแข็งอยู่ รอบแผลของกิ่งที่หัก กิ่งก้านหงิกงอเหมือนถูกไฟไหม้ แต่มีใบไม้สีเขียว ออกน้ำตาลขึ้นอยู่ดกหนา หญ้าสีหม่นขึ้นรกเร็ว วัชพืชพันอยู่ตามลำต้น ของต้นไม้ น่าเกลียด และแทบไม่มีสัญญาณของสิ่งมีชีวิตใดๆ อยู่เลย

“ป่านี้น่ะอะไรกัน” ซีเซลารู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว

วาเทียชำเลืองตามองเธอเล็กน้อย แล้วบอก “ดาร์กฟอเรสต์ ไม่ได้มีมิติแค่ชื่อหรอกนะ แต่ทุกอณูของป่านี้เต็มไปด้วยสิ่งที่ไม่เป็นมิตร กับทุกชีวิตจากโลกภายนอก เข้ามาเถอะ เธอจางฉันมาเพราะสาเหตุนี้ ไม่ใช่เธอ”

ลมเย็นเฉียบพัดหวิดหวิวออกมาราวกับกำลังสพัดดำไล้ผู้มา เยือน แต่ชายหนุ่มไม่สนใจ เขาก้าวเข้าไปอย่างหน้าตาเฉย ซีสตริน ยอมรับว่าเป็นครั้งแรกที่เขาารู้สึกนับถือวาเทียขึ้นมา

“หมอนี่ทนเดินเข้าๆ ออกๆ สถานที่แบบนี้ได้ยังไงกันนะ”

ณ นครมนตรา แอตเทียน่า

“ได้ยินว่าวันนี้ใจวาเทียหรือ” ชายชราที่นั่งหลังตรงอยู่บนเก้าอี้ นุก่ามะหยี่สีน้ำเงินเข้มกล่าวขึ้นด้วยเสียงเรียบๆ

“ครับ...ดูเหมือนเขาจะมากับดานที่นี้สักพักแล้ว แต่เราไม่รู้ตัว เลย” ชายหนุ่มผมดำตอบอย่างสุภาพ

“นั่นละ วาเทียของแท้ เด็กคนนั้นเก่งกาจเสมอ แต่เจ้าไม่ได้

ชักชวนเขากลับมาหาเรา”

“ข้าชวนแล้วค่ะ” คราวนี้เป็นหญิงสาวหน้าตาสะสวยที่ตอบ
สีหน้าผิดหวังอย่างรุนแรง

ชายชราลุกขึ้นจากเก้าอี้ เคราสีเงินยวงสะท้อนกับแสงตะเกียง
มนตรา ชุดของเขาเป็นเสื้อคลุมยาวสีดำตามแบบฉบับของพ่อมด
เข้มขัดหนังสีดำ หัวเป็นหัวกะโหลกมังกรชนิดมันปลาบ ดวงตาสีเขียว
เจิดจ้า เขามองออกไปนอกหน้าต่างอย่างหมยมน

“ช่างเถอะ เมย์รูก้า ข้าก็ไม่คิดว่าวาเทียจะยอมกลับมาง่าย ๆ
อยู่แล้ว แต่ยังไงก็ขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้นละ เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม เขา
จะชมชานกลับมามาหาเราเอง”

แววตาของเขาวาววับ มือที่จับขอบโต๊ะจิกแน่น

“นกน้อยหายากที่รอดพ้นไปจนเติบโตใหญ่ ใครจะอยากปล่อยให้
หลุดมืออีก”

3

ป่าแห่งน้ำตา

การก้าวเดินผ่านต้นหญ้าสูงๆ และวัชพืชที่รกเรื้อตลอด สองชั่วโมงที่ผ่านมา บวกกับอากาศที่ทั้งน่าอึดอัดและน่าขนลุก ทำให้ ซีเซล่าเริ่มหงุดหงิด

ซีสตรินเองก็ดูอ่อนแรงไปมาก เขาน่าจะเหนื่อยเร็วกว่าเพื่อน เพราะทั้งตัวเล็กและแบกของพะรุงพะรัง

แต่มีอยู่เพียงคนเดียวที่ยังก้าวไปข้างหน้าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น วาเทียหันหน้ากลับมาดูนายจ้างคนปัจจุบันแล้วถอนหายใจ หนักๆ “ร่างกายอ่อนแอซะมิด แบบนี้ก็คงกินเวลาราวๆ สามวันกว่าจะ ออกจากป่านี้ได้ พักก่อนก็แล้วกัน ถ้าไม่ไหวจริงๆ นะ”

ซีสตรินนั่งแปะลงพื้นแทบจะทันที ในขณะที่ซีเซล่าทรุดตัวลงนั่ง บนก้อนหินใกล้ๆ กันนั้นพลางหอบอย่างเหนื่อยอ่อน

วาเทียนั่งลงที่ก้อนหินแบนๆ ช่างหญิงสาวด้วยท่าทางสบายๆ แต่ดวงตาสีน้ำตาลสอดส่ายไปรอบๆ อยู่จระแวงระจิงราวกับกลัวว่าจะมีตัวอะไรโผล่ออกมาจากพุ่มไม้ทันทีที่เขาผลอ

ซีเซล่าเริ่มใจไม่ดี เธอขยับเข้าไปใกล้ชายหนุ่มแล้วกระซิบถามพอได้ยินกันสองคน “แถวนี้มีตัวอะไรอยู่หรือ?”

วาเทียเลิกคิ้วน้อยๆ แล้วตอบเสียงเบาพอกัน “ก็มีอยู่เยอะ แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงกับอันตราย ถ้าให้ดี หายเหนื่อยเมื่อไหร่ควรจะรีบเดินทางเลย ถ้ามีดค้ำแล้วแถวนี้อันตราย”

ซิสตรินซึ่งไม่ได้ยินบทสนทนาเมื่อครู่วางกระดิกน้ำลง แล้วถามขึ้น “ทำไมถึงใช้คาถาเคลื่อนย้ายสถานที่ในป่านี้ไม่ได้ล่ะครับ?”

ชายหนุ่มกอดอกแล้วขมวดคิ้ว “นี่นายไม่ได้ตั้งใจฟังที่ฉันพูดบนเกวียนเลยใช่ไหม ฉันบอกแล้วไงว่าในป่านี้ คาถาสายมิติและคาถาสายสนับสนุนส่วนใหญ่เป็นโมฆะ”

ซิสตรินเหมือนจะตัวหดลงเล็กน้อยเมื่อถามอีกครั้งด้วยเสียงอ่อยๆ “ผมหมายถึงสาเหตุอะไรครับ?”

“เกี่ยวกับภูตราชตรีเปล้า” ซีเซล่าเดา และออกจะผิดคาดที่วาเทียพยักหน้ารับ

“ก็มีส่วน แต่ไม่ใช่ทั้งหมดหรอก พวกนั้นทำให้ความหนาแน่นของเวทมนตร์สายความมืดมากขึ้น คาถาสนับสนุนอย่างพวกเร่งความเร็วหรือลลยตัวเลยใช้ไม่ได้ ถึงพวกนั้นจะตายไปหมดแล้ว เวทมนตร์ที่ตกค้างอยู่ก็ไม่สลายไปง่ายๆ หรือ” พอมดหนุ่มอธิบายพลางลุกขึ้นยืนเขามองตรงไปข้างหน้าแล้วค่อยพูดต่อ “แต่ที่คาถาสายมิติใช้ไม่ได้ผลเพราะเขตอาคมพิเศษที่เคลือบไว้กับแอตเทียน่าเคยร่วมกันสร้างเมื่อสองร้อยกว่าปีก่อน เพื่อป้องกันการแทรกแซงด้วยเวทมนตร์ข้ามเขตแดน จึงต้องออกไปให้พันดาร์กฟอเรสต์ที่เป็นเส้นแบ่งเขตถึงจะใช้เวทมนตร์

สายมิตีได้”

ซีเซล่าลุกตามเขาและช่วยอุ้มซิสตรินขึ้นจากพื้น เธอมองด้านหลังของชายหนุ่มแล้วถามว่า “ถึงจะใช้คาถาเคลือบย่ำยได้ ขอบเขตก็จะจำกัดอยู่แค่แผ่นดินฝั่งเคลซีร่าไซ่ใหม่ ไม่มีทางใช้คาถาข้ามเขตกลับไปแอตเทีย่น่าจากฝั่งเคลซีร่าได้”

รอยยิ้มเหยียดๆ ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากของชายหนุ่ม “เก่งนี่ ถ้าข้าขยับเก่งเหมือนปากก็คงดี”

“นำทางไป ไม่ต้องพูดมาก” ซีเซล่าถลึงตาใส่เขา แต่ไอ้พอมดปากเสียดันเดินหัวเราะอย่างไม่สนใจเธอสักนิด นักขบลำนำนางสาวเคียวพันกรอดๆ และเดินกระแทกเท้าตามเขาไป

‘อย่าให้ถึงที่ฉันบ้างแล้วกัน!’

การเดินทางในช่วงต่อมา พื้นเริ่มเฉอะแฉะ มีหนองน้ำเล็กๆ กระจายตัวอยู่ทั่วบริเวณ ซีเซล่าร้องยี้ด้วยความรังเกียจตอนที่สะบัดปลิงลิ้นๆ ตัวหนึ่งออกจากร่องเท้าบูต ขณะที่ซิสตรินทำหน้าพะอืดพะอมกับกลิ่นฉุนๆ ตุๆ ของบึงน้ำขยะแขยงที่คงมีตัวอะไรต่อมิอะไรตกลงไปตายมานักต่อนักแล้ว

คงมีแต่พอมดหนุ่มคนเดียวที่ยังคงนำทางอย่างไม่สะทกสะท้าน เขาว่าคายากันแมลงให้ซีเซล่ากับซิสตรินในเวลาห้าวินาที ขอเก็บเงินเพิ่มอีกหกสิบลูเคอร์ แล้วค่อยเดินทางต่อ แต่กระนั้นหกสิบลูเคอร์ก็คุ้มค่าแก่การไม่มีแมลงอะไรมากวนนักเดินทางทั้งคู่ก็เลย

หลังเที่ยงวัน ยิ่งพระอาทิตย์เคลื่อนไปทางทิศตะวันตกมากเท่าไร วาเทียก็ยิ่งดูเหมือนจะเร่งรีบขึ้นมากเท่านั้น ในที่สุดจากที่ทั้งสองนักขบลำนำเดินตามพอมดหนุ่มก็กลายเป็นวิ่งตาม ไม่ช้าไม่นานทั้งซีเซล่าและซิสตรินก็หมดแรง

“วาเทีย...นายเดินเร็วขนาดนี้ฉันกับซิสตรินตามไม่ไหวหรอก เราไม่ได้พักมาตั้งสองสามชั่วโมงแล้วนะ” หญิงสาวประหลาดหลงชอบเหนื่อย อยากจะต่อว่าเขาให้สมกับความหงุดหงิด แต่ร่างกายอ่อนล้าเกินกว่าจะทำเสียงก้าวร้าวได้อย่างใจ

วาเทียหันมามองเธอนิดหนึ่งแล้วแหม้มปากสนิท แม้เท้าจะยังก้าวต่อไปข้างหน้าด้วยความเร็วที่ไม่ลดลงจากเดิม

“ท่าทางสองคนนี้จะไปต่อไม่ไหวแล้วจริงๆ” เขาคิด ‘แต่ว่า...’

“เลือกเอาระหว่างเหนื่อยแทบขาดใจแต่รอดชีวิต กับนั่งพักแล้วตายที่นี่” ชายหนุ่มกล่าวเสียงเข้ม

ซีเซล่าเลิกคิ้ว “หา? นายหมายความว่ายังไง?”

“แถวนี้เป็นที่อยู่ของกลิมป์” ชายหนุ่มพูดโดยไม่ชะลอฝีเท้าลงเลย “ทันทีที่ฟ้ามีดมันจะออกมาหากิน แล้วมันก็ได้กลืนพวกเราแล้วด้วย”

ซีเซล่าขุ่นม่น แม้จะยังไม่เข้าใจว่า ‘กลิมป์’ คือตัวอะไร แต่สิ่งที่ทำให้พอมดที่เก่งจนน่ากลัวอย่างวาเทียเป็นกังวลได้คงเป็นสิ่งที่สุดท้ายที่เธออยากพบแน่นอน

หญิงสาวหันมองรอบๆ อย่างระแวง กลัวว่าจะมีตัวประหลาดกระโดดขึ้นมาโจมตีทันทีที่เธอหลุด แต่ตามซอกหินที่กระจายตัวอยู่ในบึงใหญ่ๆ น้อยๆ ไม่มีวิ้วแววของสิ่งมีชีวิตใดๆ เลย แม้แต่ปลิงและแมลงก็เหมือนจะหลบลิ้นหนีหายไปหมดเสียเฉยๆ

ซิสตรินขอย้ำตามผู้ร่วมทางทั้งสองอย่างเร่งรีบ แม้ตาของเขาจะไม่เห็นอะไรที่ผิดปกติ แต่จมูกได้กลิ่นแปลกๆ ที่ไม่น่าไว้ใจ มันเหมือนกลิ่นเหม็นอับของผ้าเก่าเก็บและคาวเลือด

หลังจากผีนวงมาได้ประมาณสิบนาที ในที่สุด วาเทียก็หยุดอยู่ที่โคนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง สีหน้าเขาดูผ่อนคลายลงอย่างเห็นได้ชัด

ต้นไม้ใหญ่ต้นนี้กิ่งก้านเปิดโล่งกว่าต้นอื่น ทั้งสามจึงสามารถเห็นท้องฟ้าสีหม่นที่ระบายไปด้วยแสงสีส้มแดงของพระอาทิตย์ซึ่งกำลังจะลับขอบฟ้าได้ ชายหนุ่มป็นขึ้นไปก่อนอย่างไม่รีรอ ซีเซล่าขอให้ซิสตรินขึ้นไปก่อน ขณะที่เธอตามขึ้นไปทีหลัง

ต้นไม้ต้นนี้ใหญ่กว่าที่เห็นภายนอก มีแคร่แข็งแรงขนาดย่อมๆ ผูกติดอยู่กับลำต้นขนาดสามคนโอบ น่าแปลกที่มันเป็นต้นเดี่ยวในแถบนี้ที่ไม่มีลำต้นสีดำ และไม่ได้ให้ความรู้สึกน่ารังเกียจเหมือนต้นไม้อื่นๆ

“ต้นไม้ต้นนี้แปลกๆ นะ” ซีเซล่าอดเปรยขึ้นไม่ได้

พอมดหนุ่มปลดลัมภาระลงจากไหล่ ตามด้วยกระเป๋าคาดเอวคู่มือ แล้วนั่งลงถอนหายใจอย่างโล่งอกก่อนตอบ “แน่นอนละ ถึงต้นไม้ต้นนี้จะเป็นต้นไม้ธรรมดา แต่พวกพอมดได้ใส่คาถาคุ้มกันลงไป ทุกคนที่เข้ามาอยู่ในเขตการคุ้มครองของต้นไม้ก็จะปลดลัมภาระ”

“คงเก่งน่าคุณะครับ พอมดที่กล้าฝ่าเข้ามาบุกเบิกเนี่ย” ซิสตรินเสริม

รอยยิ้มแปลกๆ ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากของวาเทีย เขาแค้นเสียงหัวเราะเบาๆ แล้วกล่าวว่า “ใช่...ก็คนที่กล้าเข้ามานั้นเป็นถึงราชาพอมดดำนี่”

“หา?” รุ่นพี่รุ่นน้องพากันร้องประสานเสียง

วาเทียทอดสายตาดอกไปยังป่าข้างหน้า แล้วพูดต่อ “พอมดดำเป็นมนุษย์กึ่งอสูรสายความมืดที่ดูดพลังชีวิตมนุษย์แทนอาหาร เวทมนตร์ชั่วเดียวกันกับบ้านทำให้เขาไม่ได้รับอันตรายจากสิ่งชั่วร้ายทั้งหลาย อีกนัยหนึ่งก็คือ เขาชั่วร้ายพอๆ กับหรือมากกว่าสิ่งเลวร้ายที่สิงสู่อยู่ในนี่นั่นเอง”

ท้องฟ้าเริ่มมืดลงเรื่อยๆ ลมเย็นเฉียบพัดเกี้ยว นักเดินทางทั้งสามนั่งกินอาหารเย็นกันอย่างเงียบๆ ขณะนั่นเอง เสียงหนึ่งก็ดังขึ้น

ซีเซล่าสะดุ้งสุดตัว ส่วนคนอื่นยังไม่มีที่ท่าว่าได้ยินเสียงเดียวกับเธอ

“มีอะไรหรือครับรุ่นพี่” เด็กหนุ่มถามขึ้น

“เสียงอะไรสักอย่างเหมือนเหล็กกระทบกัน กริกๆ” หญิงสาวหันรีหันขวางหาที่มาของเสียงประหลาด ซึ่งถึงจะเบามาก แต่เธอก็ได้ยิน

แทบจะทันที ซีสตรินก็ต้องรีบยกมือขึ้นปิดจมูก กลืนเหม็นประหลาดชวนคลื่นเหียนที่ได้กลิ่นเมื่อตอนปลายกำลังใกล้เข้ามา และดูขึ้นเรื่อยๆ

วาเทียนั่งไขว่ห้างอย่างไม่ยี่หระ เขายิ้มเย็นๆ และพูดขึ้นว่า “เจอกับเจ้าหนูมีประสาทสัมผัสดีกว่าที่ฉันคิดไว้เสียอีกนะ เธอได้ยินเสียงส่วนนายก็คงได้กลิ่นพวกมันสินะ”

นักขับลำนำสาวยิ้มแฉ่งๆ “จ้ะนายล่ะ ได้ยินหรือได้กลิ่น”

ดวงตาสีน้ำตาลของวาเทียทอประกายวาววาบ “ทั้งคู่...ไม่สิมากกว่านั้นอีก”

เสียงแกรกรากดังขึ้นจากในป่า ลมที่พัดต่าๆ หอบเอาเสียงโหยหวนชวนขนลุกมาด้วย

พ่อมดหนุ่มยัดตัวขึ้นนั่งหลังตรง “มองไว้ให้เต็มตา มีคนไม่มากนักหรอกที่เห็นอสูรจากเงามืดเหล่านี้ แล้วยังมีโอกาสรอดออกไป”

เงาร่างดำๆ นับร้อยเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วเข้ามาทางต้นไม้ ดูเฝื่อนๆ พวกมันคล้ายมนุษย์วัยรุ่นที่คลานสี่ขาอยู่กับพื้น แต่ช่วงแขนใหญ่ผิดส่วน เล็บแหลมยาวราวกับคมมีดที่กระทบกันเป็นเสียงกริกๆ และดวงตาเรืองแสงสีเลือดซี๊ดว่ามันเป็นยิ่งกว่าสัตว์ร้ายที่ออกล่าเหยื่อ

ซีเซล่าเกือบร้องกรี๊ดเมื่อกลิ่นปัสสาวะหนึ่งตัวดลันสีม่วงแดงยาวเหยียดเลียพันคมกริบที่เรียงเป็นแถวยาวของมันตลอดแนวกรามใหญ่สูสีกับปากสิงโต

หญิงสาวเสียวแวบ ถ้าเธออยู่ข้างล่างนั่น สิ่งเดียวที่จะพบก็คือ
ความตาย...และเป็นความตายอันแสนทรมาณ

“นะ...นั่นคือ ‘กลิมบี้’ อย่างนั้นหรือ” เธอถามเสียงสั่น พยายาม
สะกดความสะอิดสะเอียนให้สงบลง ในขณะที่รู้น้องของเธอนั่งตัวแข็ง
ขยับไม่ออกแม้แต่นิดเดียว

พ่อมดหนุ่มพยักหน้า “นั่นแหละ กลิมบี้...ร่างที่คงค้างของความ
เกลียดชังแห่งเผ่าพันธุ์โบราณ”

ขณะที่เขาพูด กลิมบี้ที่ออกันเป็นวงกลมห่างจากโคนต้นไม้ราวๆ
สองเมตรก็เริ่มกระแทกตัวใส่กำแพงที่มองไม่เห็น แสงสีม่วงสว่างวาบขึ้นมา
ดันให้ร่างดำๆ เหล่านั้นถอยออกไป

แวบหนึ่ง เด็กหนุ่มร่างเล็กสังเกตเห็นเศษเสี้ยวคลุมติดอยู่ในปาก
ของกลิมบี้

“คุณวาเทีย ปกติ...กลิมบี้กินอะไรหรือครับ” เขาเอ่ยถามอย่าง
หวาดๆ

วาเทียยิ้มแคบๆ “ไม่น่าถาม ปกติไม่มีอะไรให้กิน มันก็กิน
กันเอง แต่ถ้ามีอย่างอื่น...อะไรก็ได้ มันกินทั้งนั้นแหละ แล้วฉันก็คง
ไม่ต้องบรรยายวิธีการกินของพวกมันให้ฟังใช่ไหม”

“มันเป็นตัวอะไรกันแน่ล่ะ” นักขับลำนํ้าสาวพูดเบาๆ พลางขยับ
ถอยหลังอย่างไม่รู้ตัว

“เราจะไม่พูดถึงมันในตอนนี้อย่างไร...ถึงกลิมบี้จะดูไม่เหมือนมนุษย์ แต่
พวกมันก็ไม่ได้โง่กึ่ง ที่สำคัญคือมันจำได้ว่าครั้งหนึ่งมีมนุษย์จับพวกมัน
เข้าไปในเมืองและทำการทดลองอันโหดเหี้ยม มันไม่เคยลืมเลยตลอด
หลายร้อยปีที่ผ่านมา ไม่ลืมว่าเมืองอุบาทว์นั้นชื่ออะไร ถ้าเราเอ่ยชื่อนั้น
ออกมา บางทีความโกรธแค้นของมันคงมากเกินกว่าเขตอาคมจะ
ระงับไหว มีคนโง่คนหนึ่งเคยลองทำมาแล้ว และเขาก็ต้องจ่ายด้วย

ความตาย”

“แล้วเราจะต้องนั่งเฝ้าอยู่บนนี่อีกนานเท่าไร” หญิงสาวถาม
 วาเทียค่อยๆ เอนหลังพิงลำตัวของต้นไม้อาคมอย่างระมัดระวัง
 “จนรุ่งสางนั่นแหละ เข้ามีดพวกมันจะเริ่มกลับกัน แต่ถ้าจะให้ดีรอจน
 แดดจัดเสียก่อน มีกลิมป์บางตัวฉลาดพอที่จะดักรอนักเดินทางที่ประมาท
 ลงจากต้นไม้ทั้งๆ ที่ยังไม่สว่างดี”

ซิสตรินขยับข้าวของแล้วเข้าไปนั่งชิดกับซีเซล่ามากขึ้นอีก
 หญิงสาวลูกแบ่งที่ให้เขา จังหวะนั่นเอง พวกกลิมป์ก็กระแทกร่างเข้าไปใส่
 กำแพงเวทมนตร์พร้อมๆ กันอย่างแรง ทำให้ต้นไม้สั่นสะเทือนไปด้วย
 จนนักเดินทางทั้งสามเสียศูนย์ เกือบร่วงลงไปข้างล่าง

ท่ามกลางความตกใจของทุกคน ลูตของซีเซล่ากระเด็นตกลงไป
 มันติดคาอยู่ซอกหินแคบๆ ตรงโคนต้นไม้ และคงจะไหลลงไปกลางวง
 ของกลิมป์ที่กำลังหิวกระหายในไม่ช้า

หญิงสาวจะกระโดดตามลงไปเก็บ แต่ซิสตรินรีบคว้าเอวเธอไว้
 ก่อน

“ไม่ได้นะครับ! ถ้าลงไปละก็รุ่นพี่คงไม่รอดแน่!”

“แต่ลูตนั้นเป็นของสำคัญ! มันเป็นของลูตต่างหน้าแม่ของฉันนะ!”

“ไม่ได้ครับ! ยังไงผมก็ไม่ยอมให้รุ่นพี่ลงไปแน่ๆ”

พลัน สายตาของซิสตรินก็ไปสะดุดกับวาเทียที่ยืนมองลงไปอย่าง
 ไม่รู้รู้ร้อนรู้หนาว เขาเกิดความคิดหนึ่งขึ้นมาทันที

“คุณวาเทีย ใช้เวทมนตร์เก็บขึ้นมาได้ไหมครับ ผมจะรั้งรุ่นพี่ไว้
 ไม่ไหวแล้ว!”

พ่อมดหนุ่มไม่ตอบ ดวงตายังจ้องมองฝูงกลิมป์ข้างล่างอย่าง
 เรียบเฉย

“คุณวาเทีย ได้โปรดเถอะครับ ลูตอันนั้นสำคัญต่อรุ่นพี่มากนะ

ครับ!”

“...กลางฝูงกิลิมป์...ไม่ใช่เรื่องสนุกเลย เวทมนตร์อำนาจความ
สะกดกัทั้งหลายนะ ใช้ในปานี้ไม่ได้หรอก ถ้าจะลงก็ต้องลงไปเก็บเอง
เท่านั้นละ” ชายหนุ่มกล่าว สีหน้าไม่ยินดีในร่าย

ลูตซัยบก็ก่เลื่อนไปข้างหน้าอีกหน่อย กิลิมป์ทั้งหลายเริ่มหันมา
สนใจมันแล้ว

ซีเซล่าสลดซีสตรินออก “ปล่อยฉัน! ไม่ต้องไปขอความช่วยเหลือ
เรื่องแค่นี้ฉันทำได้!”

หญิงสาวตั้งท่าจะกระโดดลงไป แต่ก็ถูกรั้งเอาไว้ด้วยมือแข็งแรง
ของพ่อมดหนุ่ม

“ฉันไม่ได้บอกว่าจะไม่ช่วยสักหน่อย” วาเทียบบอก

ซีเซล่าและซีสตรินเกือบจะซาบซึ่งน้ำใจเขา แต่ความคิดนั้นก็
สลายไปทันที เมื่อเขาพูดต่อ

“สองพันลูเคอร์ สัญญาสิว่าจะจ่าย แล้วฉันจะลงไปเก็บลูตซัยบ
มาให้”

“นายมันบ้าไปแล้ว!” ซีเซล่าร้องอย่างแทบไม่เชื่อหูตัวเอง คน
อะไรจะหน้าเงินไม่บันยะบันยังแบบนี้!

ซีสตรินเม้มปาก มือคว่ำบันไดเชือก แล้วก้าวลงไปอย่างรวดเร็ว
เขาวิ่งเข้าไปหาลูตซัยบที่กำลังจะเลื่อนหลุดจากซอกหิน

ซีเซล่าเกือบจะเห็นภาพอนาคตในอีกสามสิบวินาทีข้างหน้า...
อนาคตที่ซีสตรินจะต้องตาย

เธอตัดสินใจพยักหน้า “ตกลง ฉันจะจ่าย รีบลงไปช่วยซีสตริน
เดี๋ยวนี้เลย!!”

วาเทียบยิ้มเยิน “รับทราบ”

ภาพที่ปรากฏหลังจากนั้นเร็วจนทั้งซีสตรินและซีเซล่าแทบจะ

มองไม่เห็น

วาเทียชยับมือ อะไรบางอย่างกระแทกร่างของกลิมป์ตรงนั้น จนกระเด็นหายไปทั้งแถบ ซีสตริณารู้สึกถึงมือที่คว้าคอเสื้อด้านหลังไว้อย่างรวดเร็ว และเสียงลมที่พัดกรูจนหูอื้อ เมื่อรู้ตัวอีกที เขาก็นั่งแปะปลอດภัยอยู่บนแคร่ไม้แล้ว ส่วนลูตก็อยู่ในมือของพ่อมดหนุ่มจอมเจ้าเล่ห์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

สายตาคมกริบของวาเทียกวาดมองลูตในมืออย่างพิจารณา ไม้เนื้อแข็งที่นำมาแกะสลักเป็นไม้ไอ้กบโบราณอบอบวลไปด้วยไอเวทมนตร์ลายแกะสลักพองามนั้นเห็นชัดว่าเป็นตราประจำตระกูลของเชื้อพระวงศ์ระดับสูงในสมัยโบราณ

“นายจะมองจนมันหักเป็นสองท่อนรึยังไง” ซีเซลล่าว่าพลาดแปะมือของของสำคัญของเธอคืน

พ่อมดหนุ่มเอียงคอกน้อยๆ “เราตกลงกันว่าไงนะ”

ซีเซลลาก็ดีพันกรอดแล้วยื่นเงินสองพันลูเคอร์รี่ให้อย่างไม่เต็มใจ แต่สัญญาที่ต้องเป็นสัญญา

วาเทียรับเงินไป เขายิ้มพอใจแล้วส่งลูตคืนให้

ตอนนั้นเองที่หญิงสาวใจหายวาบ

ลูตที่เธอรักหักเสียแล้ว!

ไม่ได้หักกลางเป็นสองท่อน แต่ตัวด้ามหักไปสองนิ้ว ขึ้นไม้ที่หักถูกส่งคืนตามมา

“นาย! ทำไมมันหักล่ะ!” หญิงสาวหันไปกล่าวโทษชายหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงข้าม

วาเทียยกไหล่ “ขอโทษที ฉันจำเป็นต้องเลือกระหว่างแขนของเจ้าเปี้ยกนั้นกับด้ามลูตของเธอ เธอรักลูตนี้มาก แต่ก็คงไม่มากไปกว่าชีวิตของเจ้าเปี้ยกนี่ซะไหมล่ะ”

หญิงสาวก้มหน้าลง แวบหนึ่งที่ว่าเทียบเกือบคิดว่าเธอร้องให้ ส่วนซิสตรินตรงเข้าไปขอโทษขอโพยรุ่นพี่ของเขาเป็นการใหญ่

“ผมขอโทษที่ดูว่ามครีบ ถ้าผมไม่ถลันออกไป...มันก็คงไม่หักแบบนี้”

ซีเซล่าถอนหายใจ “นายไม่ต้องขอโทษอะไรทั้งนั้น นายไม่ผิดหรอก ฉันเกลียดที่พ้อมดหน้าเลือดนี้แล้งน้ำใจ แต่ก็ยอมรับว่าเขาพูดถูกต้องนี่สำคัญกับฉันมาก แต่นายสำคัญกว่า ฉันคงเสียใจไปตลอดชีวิตถ้านายต้องบาดเจ็บหรือตายข้างล่างนั่น”

“รุ่นพี่ครับ...” ซิสตรินขยับตัวเข้าไปหาหญิงสาวใกล้ๆ สีหน้าของซีเซล่าแย่มาก แม้ว่าเธอจะพยายามยิ้มกลับมาอย่างเต็มที่ก็ตาม

บรรยากาศที่ครึ้มชั่วโหม่งต่อมาแยเกินบรรยาย ซีเซล่านั่งซึมอยู่หน้าลุตที่หักจนไม่อาจซ่อมแซมได้ ซิสตรินนั่งเฝ้าเธออยู่ไม่ห่าง ว่าเทียบยื่นใฝ่ระวางภัย พ้อมดหนุ่มเหลือบมองมาทางหญิงสาว แต่แค่ครั้งเดียว...เพียงครั้งเดียวเท่านั้นและไม่หันมามองอีกเลย

นักขับลำนางสาวหวนคิดถึงความทรงจำที่เธอมีต่อลุตคันนี้ แม่ที่รักของเธอมอบมันให้อาจารย์ก่อนจะหายไปจากชีวิตของเธอ เธอเก็บรักษามันไว้เป็นอย่างดีที่สุด

เธอใช้มันสอบเข้าสถาบัน ใช้มันทำงาน มันเป็นเหมือนคู่หูหัวใจเช่นเดียวกับซิสตริน แต่ตอนนี้มันไม่สามารถส่งเสียงใดๆ ได้อีกแล้ว... มันพังเสียแล้ว

“นี่...”

เสียงของพ้อมดหนุ่มทำลายความเงียบ สองคนที่เหลือเอยหน้าขึ้นมองเขา

ว่าเทียบยังคงมองออกไปข้างหน้า แต่ปากขยับพูดซ้ำๆ “ฉันจะช่วยซ่อมให้ก็ได้”

ซีเซล่าผุดลุกขึ้นทันที “บอกว่าจะยอมให้ก็ต้องมีข้อแลกเปลี่ยน อยู่ดีใช่ไหมล่ะ! คราวนี้จะเอายังไง ให้ฉันกระโดดลงไปให้พวกนั้นกินเลย ดีไหม! หรือจะเอาเงินที่เหลือทั้งหมดเลยดี เสนอมาสิ! นายถนัดนัก ไม่ใช่หรือ!”

พอมดหนุ่มหันกลับมาองหน้าเธอ สีหน้าของเขาเรียบเฉย รวากับไม่สนใจ “เธอโดดลงไปก็เท่านั้น ฉันไม่ชอบคุณภาพของขวัญเงิน...ก็อยากได้อยู่นะ แต่ฉันไม่ชอบซ้ำเติมคนกำลังเศร้า”

“งั้นจะยอมให้ฟรียังไงกันครับ” ซีสตรินกล่าวเสียงขุ่น ยกกระต๊อบ ความเหม็นขึ้นหน้าพอมดคนนี้ขึ้นไปอีกหลายชั้น

วาเทียเลิกคิ้วแล้วตอบทันที “ไม่หรือก ฉันไม่มีนโยบายบริการฟรี ค่าจ้างขอเป็น...เพลงเพราะๆ ลักสองสามเพลง ตกลงไหมล่ะ”

บทสนทนาหยุดชะงักทันที

ซีเซล่าและซีสตรินมองพอมดซึ่งก้อย่างตั้งใจ แต่ไม่เชื่อหว่าเขา พูดอะไรออกมา

“ฉันก็แค่เสียต๋ายที่สูญเสียดีๆ ต้องมาฟังในที่แบบนี้ต่างหาก” ชายหนุ่มยกไหล่ “เอาละ ตกลงจะให้ฉันยอมไหม”

หญิงสาวลั้งเลอยู่ครู่หนึ่ง แล้วมองเขาอย่างระแวง

วาเทียขมวดคิ้ว “ฉันขอคำตอบแทนเป็นเพลงของเธอ ไม่อยากได้ออย่างอื่นหรือก”

เมื่อเห็นว่าซีเซล่ายังมีที่ทำไมไว้วางใจอยู่ พอมดหนุ่มก็ย่อตัวลง หน้าลูดที่หักแล้วยื่นมือออกไปข้างหน้า ลูดคั้นนั้นค่อยๆ ลอยขึ้นช้าๆ ขึ้นส่วนเล็กๆ ที่หักลอยเข้ามาประกอบกัน แม้แต่เศษไม้ชิ้นจิ๋วที่ค้างอยู่ ข้างล่างก็ลอยขึ้นมาด้วย

วาเทียอ้าปากร่ายมนตร์สองสามคำ แสงสีฟ้าสว่างก็ทอรอบลูด และเมื่อแสงจางหายไป ลูดนั้นก็กลับคืนสภาพเดิม

“ทดสอบเสียงดูเองนะ ฉันคิดว่าเชื่อมสายไม่ผิด แต่ถ้าผิดก็รีบ แก้วซะตอนนี้เลย”

ทั้งซีเซล่าและซิสตรินจ้องมองดูตรงหน้าอย่างตะลึงงัน

หญิงสาวหยิบมันขึ้นมาแล้วกรีดนิ้วไปตามสายซำๆ เสียงของมันดีเยี่ยมอย่างไม่น่าเชื่อ รอยแตกร้าวก็ประสานกันจนไม่รู้เลยว่าเคยหักมาก่อน

“ไหนนายจะใช้เวทมนตร์อำนวยความสะดวกไม่ได้ไง!” ซีเซล่า ดันแผลอพูดคำนี้ออกมาแทนที่จะเป็นคำขอบคุณ

วาเทียยกไหล่แล้วยิ้มกววนประสาท “เวทมนตร์ซ่อมแซมไม่ใช่เวทมนตร์อำนวยความสะดวกอย่างทำให้ของลอยหรือเวทมนตร์สนับสนุนทางกายภาพสักหน่อย ทำไมฉันจะใช้ไม่ได้ล่ะ”

พอมดหนุ่มปล่อยให้ซีเซล่าใจเย็นลงสักครู่ เขาหันกลับมาสนใจพวกกลิมป์ที่เริ่มเดินมุ่งหน้าไปมาหลังจากการกระแทกกำแพงเวทมนตร์ไม่เกิดผล

นักขับลำนำสาวมองเพื่อนร่วมทางของเธออย่างไม่เข้าใจ พอมดหน้าเลือดคนนี้ดูเหมือนจะใจดำ แต่บางครั้งก็เดาอารมณ์ไม่ออกเอาเสียเลย

ในที่สุดเธอก็ถอนหายใจแล้วถามว่า “นายอยากฟังเพลงอะไรล่ะ”

วาเทียเหยียดยิ้ม “อยากเล่นอะไรที่มันท้าทายหน่อยไหมล่ะ บทเพลงต้องห้ามมีอยู่หลายร้อยเพลง ฉันอยากฟังสักสองสามเพลง เธอกล้าเล่นไหม”

ซิสตรินเหลือบตามองรุ่นพี่อย่างหวาดๆ บทเพลงต้องห้ามเป็นบทเพลงอันตรายที่อาจจะถูกจับลงโทษเอาง่ายๆ ถ้าไปเล่นในเมือง ซีเซล่าผู้กล้าดีและรักษามันอย่างเข้มงวดมาตลอด

“ในป่านี้ไม่มีใครได้ยินหรอก” พ่อมดหนุ่มล่ำลึง

ชี้เซลล์หน้ามูย “เข้าใจแล้ว อยากรู้เพลงอะไรล่ะ”

ชายหนุ่มนิ่งไปครู่หนึ่ง แล้วเอ่ยเบาๆ “รัศมีราตรีกาล จ้าวแห่งมนตรา แล้วก็...มรดกกรรมแห่งพ่อมดดำ”

“ทำไมฟังแต่เพลงชวนหดหู่นั่นล่ะครับ” เด็กหนุ่มร่างเล็กถาม

ป่ามืดๆ นี่ก็ทำให้บรรยากาศแย่มากแล้ว ถึงรุ่นพี่ของเขาจะเสียงดีดนตรีเพราะ แต่เนื้อเพลงพวกนั้นมันมีดมนจะตายไป ไม่ยิ่งทำให้ชีวิตดูอัปเซาหรือหรือ

ชี้เซลล์มือขึ้นปราม “เรื่องธรรมดาที่น่า ชิสตริน เพลงต้องห้ามต้องห้ามเพราะเนื้อหานายก็รู้ มันบอกเล่าประวัติศาสตร์แห่งความสูญเสีย ความตาย และน้ำตา ที่แน่ๆ ไม่มีโอกาสหาฟังได้ในเมืองหรอก”

“ถูกต้อง ถ้าเล่นได้ทุกเพลงที่ฉันขอก็จะยอดเยี่ยมมาก”

“แน่นอนอยู่แล้ว” หญิงสาวตอบพลางจดปลายนิ้วเรียวยาวลงบนสายลูด

‘รัศมีราตรีกาล’ คือบทเพลงแห่งความรุ่งเรืองของภูตราตรี กล่าวถึงแสงสีอันอ่อนโยนที่สว่างขึ้นในยามกลางคืนคู่กับแสงจันทร์ ไม่ใช่เพลงที่มีดมนอะไรนัก แต่กลายเป็นบทเพลงต้องห้ามเพราะเนื้อหากเกี่ยวกับภูตราตรี

วาเทียเอนหลังฟังต้นไม้ ทอดสายตามองไปยังความมืดในป่า แสงสว่างสีเหลืองสีฟ้าดวงที่มองมาอย่างมาดร้ายค่อยๆ อ่อนลงและหยุดอยู่กับที่อย่างสงบ

กลิมปีถอยห่างจากต้นไม้และลดท่าที่ก้าวร้าวลงอย่างประหลาด ชิสตรินหันไปเห็นแวบหนึ่งว่าดวงตาของวาเทียทอแววเวทนาต่อสัตว์ร้ายเหล่านั้น

‘จ้าวแห่งมนตรา’ บทเพลงของกษัตริย์แห่งพอมดดำ ดินแดนของพอมดดำอยู่ที่ไหนยังคงเป็นปริศนา แต่มีข่าวลือว่าดินแดนนั้นเป็นเกาะลอยฟ้าอยู่เหนือมหาสมุทรในยามปกติ และอาจทิ้งตัวสู่วิวน้ำกลายเป็นเกาะเมื่ออากาศเริ่มหนาวเย็น พอมดดำเป็นศัตรูตัวร้ายของนครมนตราแอดเทียน่า พวกเขาใช้เวทมนตร์ที่รุนแรงก้าวร้าวทำร้ายคนบ่อยๆ เพื่อตั้งเอาเศษเสี้ยววิญญาณออกมาเป็นอาหาร

ราชาพอมดดำองค์ที่อยู่ในบทเพลงต่อสู้กับเจ้านครแอดเทียน่าในยุคโบราณอย่างรุนแรง ทั้งคู่ไม่รอดชีวิต และผู้คนทั่วทั้งนครมนตราทั้งสองต่างปฏิญาณว่าจะไม่มีการปรานีใดๆ ทั้งสิ้นเมื่อได้พบคนของอีกฝ่าย

เพลงสุดท้าย ‘มรณกรรมแห่งพอมดดำ’ กล่าวถึง พอมดดำคนหนึ่งที่ได้ตั้งเอาการสมัยก่อนที่ซีเซล่าหรือวาเทียจะเกิด พอมดคนนี้มีใบหน้าหล่อเหลา พุดจาดี แต่ยังคงดูดกกินวิญญาณมนุษย์เช่นเดียวกับเพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์ เขาซุกซนเหมือนเด็กเล็กๆ เข้าออกแอดเทียน่าและเคลซีร่าราวกับที่นั่นเป็นเพียงสนามเด็กเล่น และทำลายอาวุธมนตราของสองมหาอำนาจมนตราเสียหายร้ายแรงจนต้องฟื้นฟูกันเป็นสิบๆ ปี แต่สุดท้ายเขาก็ถูกพอมดแม่ดแห่งแอดเทียน่าโจมตีจนร่วงลงสู่ใจกลางป่าแห่งความมืด และนั่นก็คือจุดจบของเขา

วาเทียตบมือให้ซีเซล่าเบาๆ แต่จริงจัง “ยอดเยี่ยมมากเลย ฉันได้ยินเพลงนั้นครั้งสุดท้ายตอนอายุเจ็ดขวบ ไม่คิดว่าจะได้ฟังอีกแล้วนะเนี่ย”

“นายไปได้ยินมาจากไหน เพลงพวกนี้ไม่มีใครเขาร้องเล่นกันหรอก” ซีเซล่าว่าพลางวางลูตลงอย่างเบามือ

พอมดหนุ่มมกลอกตา “ที่แอดเทียน่ามีการเล่นกันบางครั้งเพื่อเขียนประวัติศาสตร์และวิจัยมนตราในเพลง”

“นายโตที่โคลฟไม่ใช่เหรอ”

“อ้อ ฉันโตที่โคลฟ เวะเวียนไปแอตเทียมาสองครั้งตอนเด็กๆ แล้วก็ไปเรียนที่นั่นอยู่พักนึง”

ซีเซล่านิ่งไปพักหนึ่ง

พอมดหนุ่มคนนี้เก่งกาจจนน่าเสียดายที่ออกมาเป็นพอมดเถื่อน เขาทำอะไรผิดหรือถึงเป็นที่รังเกียจนักในแอตเทียมา

“วาเทีย ที่จริงแล้วพอมดอย่างนายน่าจะชอบแอตเทียมามากกว่า โคลฟไม่ใช่เหรอ นายแยกตัวออกมาทำไมกัน” เธอถามขึ้น

สายตาของวาเทียแข็งกร้าวขึ้นทันใด “นั่นเป็นเรื่องของฉัน เหตุผลของฉัน และด้วยความหวังดีอย่างสุดซึ้ง ฉันขอเตือนให้เธออยู่ห่างๆ ที่นั่นเอาไว้ นครมนตราไม่ได้ดงามอย่างที่เห็นหรอก”

บทสนทนาหยุดไปเมื่อพวกกลิมป์เริ่มกลับมาอยู่ไม่สุขอีกครั้ง พอมดหนุ่มเริ่มหงุดหงิด เขายกมือขึ้นท่องคาถาและซัดพลังเข้าที่ต้นไม้

“ว้าย!” ซีเซล่าร้องลั่นเมื่อต้นไม้สั่นสะเทือนราวกับจะโค่นลง

“นี่วาเทียเมื่อชีวิตขนาดนั้นเลยเหรอ ถึงยังงี้ก็ไม่นำลากชาวบ้านเข้าไปตายด้วยเลยนี่นา”

ในเสี้ยววินาทีต่อมาต้นไม้ก็หยุดสั่น วงเวทสีม่วงที่โคนต้นขยายวงออกไปราวๆ สามเมตร พวกกลิมป์กระเด็นออกไปเป็นแถบ และส่งเสียงคำรามในลำคออย่างไม่พอใจ

วาเทียลดมือลง ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนทอประกายวาววับจนเหมือนจะกลายเป็นสีทอง

“รบกวนกันนั้กนะ! ออกไปอยู่ห่างๆ ฉันไม่มีอารมณ์จะเปลืองพลังฆ่าตัวอะไรทั้งนั้น”

เพียงครู่เดียวแสงสว่างในดวงตาคู่นั้นก็หายไป

เขาหันมาบอกนายจ้างสาวว่า “เธอกับเจ้าเตี้ยนอนเอาแรงไป

ฉันจะอยู่ยามให้ อีกสองชั่วโมงฉันจะปลุกเธอขึ้นมาเฝ้าแทน แล้วเธอค่อยปลุกเจ้าเตี้ยนั่นมาเฝ้าต่อ ถ้ามีอะไรผิดปกติก็ปลุกฉัน เข้าใจนะ”

ทั้งสองพยักหน้า และทันใดนั้นความม่วงก็เข้ามาเกาะกุมทันที ซีเซล่าผล็อยหลับทันใด จากหางตาเธอเห็นพอมดหนุ่มท่องคาถาเบาๆ

“ขอนิทราจโรยเหนือดวงตาผู้พิศหาการพักผ่อน ให้จากจรสู่วังฝันอันอิสระ”

4

ดวงตาสีทอง

ความฝันของซีเซล่ายังคงเป็นเรื่องเก่าๆ เสมอ หญิงสาวรู้ดี
ว่าเมื่อเธอหลับ เธอจะต้องกลับไปที่นี่

เมืองเจอร์อา...

ในวันที่เธอสูญเสียความอบอุ่นจากครอบครัวที่แท้จริงและมีเพียง
อาจารย์ผู้อ่อนโยนเลี้ยงดู

วันนั้นฝนตกหนักมาก ซีเซล่าสวมเสื้อคลุมกันฝนสีเทาอมเขียว
กุมมือของแม่ที่สวมเสื้อคลุมสีดำสนิท ความทรงจำนั้นเลื่อนราง เธอนึก
หน้าแม่ไม่ค่อยออก แต่จำสัมผัสที่มือของท่านได้

มือของท่านเคยอบอุ่น แต่วันนั้นมือของท่านเย็นเฉียบ แม่เกาะ
กุมมือเธอแน่นและจูงเธอเดินเข้าไปในตัวเมืองเจอร์อา แม่เดินพาเธอ
เข้าไปที่ประตูวิหารเทพดนตรีและขอพบอาจารย์ของเธอ

เมื่ออาจารย์ออกมา แม่พูดอะไรกับอาจารย์บ้างเธอจำไม่ได้มากนัก แต่จู่ๆ แม่ก็ปล่อยมือเธอและพูดกับเธอว่า “ต่อจากนี้ซีเซล่า ลืมเสียว่าเจ้ามีแม่คนนี้ ลืมให้หมดไม่ว่าจะเป็นเรื่องพี่น้องคนไหน ลืมเรื่องพ่อที่แม่เล่าให้ฟังซะ อย่าได้ปรึกษาพูดเรื่องพวกนั้นกับใคร แม่รักลูกมากนะ แม่ไม่อยากทำอย่างนี้เลย แต่แม่ไม่มีทางเลือก ที่นี้ลูกจะปลอดภัย และที่บ้านพี่น้องของลูกก็จะปลอดภัย”

แม่ของเธอปลอดภัยเรียวยุตราสีทองรูปเปลวไฟจากเสื้อคลุมแล้วยึดมันลงในมือของลูกสาว พร้อมกับส่งห่อของยาวๆ ให้อาจารย์ “นี่คือสมบัติสองชิ้นที่แม่จะให้เจ้าได้ รักษาไว้นะลูก ไม่ว่าเราจะได้พบกันอีกหรือเปล่า แม่จะรักเจ้าตลอดไป”

ซีเซล่าอ้าปากจะพูด แต่เวลานั้นไม่มีเสียงใดๆ ลอดออกมา

มืออบอุ่นของอาจารย์สูงวัยรังไรล์เล็กบางของเด็กหญิงสี่ขวบเอาไว้ และกล่าวกับแม่ของเธอว่า “ตัดสินใจได้แล้วก็รีบไปเถอะ ลิเลียน เด็กคนนี้ข้าจะดูแลอย่างดีที่สุดเอง”

แม่ของเธอขมริมฝีปากแน่น จากนั้นจึงพยักหน้า แล้ววิ่งหายไป
ในสายฝน

ซีเซล่ากรี๊ดร้อง จะออกวิ่งไล่ตามแม่ไป แต่ทุกอย่างก็พลันดับวูบสองวันหลังจากนั้น เธอจึงตื่นขึ้นในวิหารและรู้ว่าแม่จะไม่มีวันมาหาเธออีกแล้ว

สัมผัสอุ่นจนเกือบจะร้อนผ่าวแตะเข้าที่แขนของเธอ...

“เฮ้! ตื่นได้แล้วยัยซีเซล่า” เสียงไม่เป็นมิตรดังขึ้น

ภาพฝันเลื่อนหายไป มีเพียงใบหน้าไม่สบอารมณ์ของพ่อมดหนุ่มแห่งโคลฟปรากอยู่ตรงหน้าแทน

“สองชั่วโมงแล้วเธอ” ซีเซล่ากล่าวอย่างจ้วงเจีย

สีหน้าของวาเทียบูดบึ้งยิ่งกว่าเดิม “สี่ต่างหาก! ทำทางเธอเพลีย

เลยต่อให้อีกหน่อย แต่น้ำมันจะมากไปแล้วมั้ง”

ซีเซล่ายันตัวขึ้นนั่ง ชีสตรินยังคงนอนกรนเบาๆ อย่างไม่รู้เรื่อง
รู้ราว

พอมดหนุ่มหรือตามองกลิมปออย่างพิจารณา เมื่อแน่ใจว่าพวกมัน
คงทำอะไรไม่ได้แล้ว เขาก็เอนหลังฟังลำต้นของต้นไม้ใหญ่ มีอตลบ
เสื่อคลุมห้องว่างต่างผ้าห่ม และเพียงไม่กี่นาทีต่อมา เขาก็หลับสนิทไป
เหมือนเด็กๆ

ซีเซล่าเอียงคอมองใบหน้ายามหลับของเขา

“พอไม่มีสีหน้าหงุดหงิดประชดประชันโลกแล้ว หน้าตาก็ดูดีน่าคบขึ้น
เป็นกอง หลับเร็วขนาดนี้แสดงว่าคงเพลียมากจริงๆ”

นักขับลำนางสาวถอนหายใจ

“ก็ได้ ยกให้สักครั้งก็ได้ยะ”

วันที่เหนื่อยที่สุดในชีวิตของชีสตริน เมดินาร์ คงไม่พ้นวันที่
เขาถูกซีเซล่าลากออกจากजेเธอไปเที่ยวเมโลนทุเรียตั้งแต่ย่ำรุ่ง ของก็
ไม่ได้เตรียม แผนก็ไม่ได้วาง แล้วยังย่ำต๊อกๆ ไปทั่วเมืองจนเกือบสี่ทุ่ม
หญิงสาวจึงยอมไปติดต่อพอมดให้ใช้คาถาเคลื่อนย้ายสถานที่ส่งพวกเขา
กลับजेเธอ

แต่ตอนนี้วันสุดเหนื่อยนั้นถูกล้มแซมบ่ไปแล้วด้วยยี่สิบสี่ชั่วโมง
ที่ผ่านมา

เด็กหนุ่มลืมตาขึ้นมาอย่างงัวเงียเมื่อซีเซล่าปลุกเขา

“ถึงตามอยู่ยามแล้วเหรอครับ” เขาถามพลางหาวหวิดๆ

ซีเซล่าซึ่งสีหน้าเริ่มอ่อนล้าพยักหน้าพลางเอนตัวลงนอน “สอง
ชั่วโมงนี้ฝากนายด้วยละกัน ฉันท้าเต็มที่แล้ว”

ชีสตรินดึงนาฬิกาพิกขึ้นดูเวลา ตอนนี่ตีสามกว่าๆ แล้ว พวกเขา

ขึ้นมายืนบนต้นไม้ตั้งแต่หกโมงเย็น

ตอนที่วาเทียไล่เขาไปนอนก็ราวๆ สองทุ่ม แสดงว่าทั้งสองคนต้องต่างตาเผื่อยามรวมแล้วกว่าเจ็ดชั่วโมง

“ถ้าเปลี้ยก็ปลุกกันได้ครับ” เด็กหนุ่มพิมพ์พาลางมองไปยังเพื่อนร่วมทางทั้งสองที่นอนหลับสนิทไปแล้วอย่างดำหนิ

ซิสตรินเผื่อยามจนฟ้าสว่าง เขาเห็นพวกกลิมป์ถอยเข้าสู่มุมมืดที่แสงแดดส่องไม่ถึงราวกับคลื่นสีดำ

ยิ่งแสงแดดแผ่ลงมาเท่าไร กลิมป์ก็ยิ่งถอยห่างไปเรื่อยๆ ดวงตาดูร้ายของพวกมันยังไม่ยอมละจากพวกเขา แต่เสียงขู่ในลำคอบ่งบอกชัดว่า มันจะไม่ปล่อยพวกเขาไปง่ายๆ แน่

เด็กหนุ่มกลืนน้ำลายเอือกเมื่อนึกได้ว่าพวกเขายังต้องค้างคืนในป่าสยองนี้อีกอย่างน้อยหนึ่งคืน

“วางใจเถอะ ก่อนพระอาทิตย์ตกดินวันนี้ เราไปถึงจุดพักแรมแห่งที่สองแน่” วาเทียที่ตื่นตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้พูดขึ้นราวกับรู้ว่าเขากำลังกังวล

“เฮ้อ คุณวาเทีย” ซิสตรินพยายามเค้นเสียง “อีกกี่วันครับ เราถึงจะออกไปจากที่นี่ได้”

พ่อมดหนุ่มลอบผมที่ชี้ไปชี้มา พาลางตอบว่า “สองวันหนึ่งคืน ถ้าเดินทางเร็ว เส้นทางในดาร์กฟอเรสต์เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา แม้แต่ฉันที่เข้าๆ ออกๆ ที่นี่บ่อยๆ ก็ต้องระวัง มาคนเดียวมันยังเอาตัวรอดง่าย มีพวกนายพวงมาด้วยทำให้อะไรๆ มันยากขึ้นเยอะ”

“แล้วคุณสู้กับพวกกลิมป์ได้หรือเปล่าครับ...คือผมหมายถึงถ้ามันเลี้ยงไม่ได้จริงๆ นะครับ”

“ได้...แต่อย่าดีกว่า มันเป็นผลเสียมากกว่าผลดี ทั้งกับป่านี้อีกกับตัวฉันเองด้วย” ทำยประโยคเขาลดเสียงลงราวกับกำลังพิมพ์พากับตัวเอง

สิ่งที่พอมดมดมไม่ได้บอกซีเซล่ากับซิสตรินก็คือ คราวนี้พวก
กิลิมปีลลาดขึ้นและยังมีท่าที่คุกคามมากกว่าแต่ก่อน สองเดือนที่ผ่านมา
มาเกิดอะไรขึ้นกันแน่ วาเทียก็สุดจะเดา

เขารู้เพียงอย่างเดียวว่า ความจริงข้อนี้เขาไม่ชอบเลย

ซีเซล่าตื่นค่อนข้างสาย แต่ก็ยังไม่สายจนเกินไปนัก วาเทีย
เร่งให้ทั้งสองคนกินอาหารเช้าและออกเดินทางต่อ

วันนี้ไม่มีใครบนเพราะรู้ว่าต้องไปให้ถึงจุดพักก่อนพระอาทิตย์
ตกดิน และเพราะเหตุการณ์ระทึกขวัญเมื่อคืน ทุกคนจึงเอาแต่ครุ่นคิด
เรื่องต่างๆ มากกว่าจะพูดคุยกัน

“พูดกันน้อยๆ ประหยัดแรงไว้ดีกว่า ถึงที่พักแล้วค่อยว่ากัน”
วาเทียเตือนไว้แบบนี้และเขาก็ปฏิบัติตามคำพูดตัวเองอย่างเคร่งครัด
แทบไม่พูดอะไรเลยนอกจากเมื่อจำเป็นจริงๆ

เส้นทางในปวันนี่แย่เสียยิ่งกว่าเมื่อวาน ต้นไม้สีดำน่าขนลุกยัง
คงเติบโตอยู่ทั่ว แต่บริเวณที่ต้องผ่านไม่ใช่พื้นดินอีกแล้ว มีแต่เพียง
โคลนแฉะๆ อยู่ทั่วไปหมด จะก้าวผ่านก็ต้องอาศัยโชคหิน และยังคง
ข้ามลำธารสีดำถึงสองครั้ง

ช่วงพักเที่ยง ซิสตรินลองเดินไปดูใกล้ๆ ลำธารด้วยความอยากรู้
อยากเห็น ซีเซล่าเกือบจะร้องเตือน แต่วาเทียห้ามไว้

“ให้ลองชะบ้างก็ดี ฉันไม่ปล่อยให้เจ้าเปียกนั้นบาดเจ็บแน่” พูด
จบเขาก็เดินไปยืนอยู่หลังซิสตรินเงียบๆ

เด็กหนุ่มเพ่งมองผิวน้ำที่กระทบแสงแดด น้ำนั้นดำมึนเมื่อบ
จนมองไม่เห็นก้นลำธาร กระแสน้ำค่อนข้างเอื่อย แต่กลับไม่มีวีแววว่า
จะมีปลาหรือสิ่งมีชีวิตอื่นๆ อยู่ในน้ำเลย

ซิสตรินหยิบกิ่งไม้จากพื้นแล้วลองจุ่มลงในน้ำ ทันทีที่ปลายไม้

แตะผิวน้ำ มือโปร่งใสสีขาวก็โผล่ขึ้นมาคว่ำผิวนั้นไว้ เด็กหนุ่มเกือบจะร้องแล้วถ้าลูกไฟลูกเล็กๆ ไม่พุ่งตัดกลางไม้ไป มือสีขาวนั้นจึงคว้าได้แต่กิ่งไม้ดิ่งลงไปใต้น้ำ

วาเทียยิ้มมุมปาก “ฉันเตือนตั้งแต่ก่อนเข้าป่าแล้วว่าที่นี่มันไม่ใช่ป่าธรรมดาที่จะจับโน่นแตะนี้ได้ ลองดูเองแล้วเป็นยังไงล่ะ”

เด็กหนุ่มไม่กล้าเถียง เขากลับจนวนตัวชา ได้แต่ถามว่า “มือสีขาวเมื่อกี้มันอะไรกันหรือครับ”

ดวงตาของวาเทียหรือลางอย่างไม่ว้าวางใจ เขาดึงตัวเด็กหนุ่มออกมาให้ไกลจากริมลำธาร

เมื่ออยู่ในระยะที่ปลอดภัยแล้ว พ่อมดหนุ่มจึงเปิดปากพูด “นั่นคือภูตแห่งความมืด ถือกำเนิดจากวิญญาณของผู้ที่ตายในป่านี้ อายไปแหงเล่นเข้าล่ะ ถ้าไม่ใช่เพราะรุ่นพี่นายเห็นเข้า นายอาจจะตายไปแล้วก็ได้”

“แต่...ภูตแห่งความมืดนี่ออกอาละวาดตอนกลางวันแสกๆ ได้ด้วยหรือ” ซีเซลถาม

พ่อมดหนุ่มยิ้มฝืดๆ

“นั่นสินะ...ดาร์กฟอเรสต์งวอดนี่ไม่ปกติ ระวังตัวให้มากๆ ล่ะ”

พวกเขามาถึงจุดพักที่สองเร็วกว่าพระอาทิตย์ตกดินนิดเดียว

จุดพักคราวนี้เป็นกระท่อมไม้หลังเล็ก มีห้องเพียงสองห้องคือห้องโถงและห้องน้ำทำบ้าน ในห้องโถงไม่มีเครื่องเรือนอะไรเลยนอกจากเตาผิงโบราณและโต๊ะไม้สูงแค่อวดตัวหนึ่ง

วาเทียสั่งให้ทุกคนปิดประตูหน้าต่างทุกบานให้สนิท หลังตรวจความเรียบร้อยอีกรอบ เขาก็บอกเสียงดังฟังชัดว่า “กินอาหารเย็นแล้วก็พักผ่อนได้เลย คืนนี้ไม่ต้องอยู่ยามแล้ว”

“หา?” ซีเซล่าไม่แน่ใจว่าเธอฟังผิดหรือเปล่า
 วาเทียทำหน้าที่เปื้อแล้วย้ำอีกครั้งว่า “ฉันบอกมาให้กินข้าว แล้ว
 นอนซะ ไม่ต้องฝ้ายาม”

“อ้าว! แล้วถ้าเกิดพวกกลิมปมัน...” หญิงสาวค้าน แต่นึกว่าเจ้าตัว
 นำขนลูกพวกนั้นเข้ามาประชิดติดประตูบ้าน เธอก็กลัวจะแยอยู่แล้ว

“เข้ามาไม่ได้หรอก จุดพักที่สองไม่จำเป็นต้องฝ้ายาม เพราะ
 เหตุผลอย่างแรกคือจุดกำเนิดเขตอาคมอยู่ที่นี้” เขาเคาะหลังมือกับ
 แผ่นหินเหนือเตาผิงซึ่งมีตราประทับดาบแปดแฉกสลักไว้ “และอย่าง
 ที่สอง เขตอาคมที่นี่สร้างให้แข็งแกร่งกว่าที่แรกเกือบสามเท่าตัว ไม่มี
 ตัวอะไรฝ่าเขตอาคมเข้ามาได้ง่ายๆ แน่”

พุดจวบพอมดหนุ่มก็ถอดเสื้อคลุมพาดไว้ที่โต๊ะ แล้วถลกแขนเสื้อ
 ตัวในขึ้น เพียงคิดนิ้ว เปลวไฟสีส้มก็ลุกโชนขึ้นในเตาผิง แผ่ความอบอุ่น
 ไปทั่วกระท่อม

เขาปล่อยให้ซีเซล่ากับซิสตรินทำอะไรไปตามใจชอบ ส่วนตัวเอง
 นามมือลงกับสัญลักษณ์เขตอาคมที่อยู่เหนือเตาผิง แสงสีม่วงอาบ
 ร่างเขาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่แสงสีฟ้าจากร่างของวาเทียจะถ่ายเข้าไปสู่ตรา
 สัญลักษณ์แทน

เมื่อถอนมือออก ชายหนุ่มมีอาการเหนื่อยอ่อนอย่างเห็นได้ชัด
 ถึงขนาดดึงเสื้อคลุมมาคลุมร่างแล้วยึดหน้าเตาผิงเป็นที่นอนเดี๋ยวนั้น
 เลย

ถึงจะบอกว่าที่นี่มีเขตอาคมที่แข็งแกร่ง แต่นักเดินทางสมัครเล่น
 ทั้งสองก็ยังไม่สนใจเท่าไรนัก ทั้งคู่ต่างนอนไม่หลับ จะหาอย่างอื่นทำก็
 รู้สึกว่าผิดกาลเทศะ พอเวลาล่วงเลยไปจนใกล้สี่ทุ่ม ซีเซล่าก็ทนนั่งอยู่
 เฉยๆ ไม้ไหว

เธอชวนซิสตรินแอบมองผ่านร่องไม้แตกเล็กๆ ตรงหน้าต่าง และ

ผวากลับมานั่งกลางห้องโถงแทบไม่ทันเมื่อเห็นกลิมป์จำนวนมากกว่าเมื่อวานเดินอยู่ในระยะห่างออกไปกว่าสิบเมตร

เธอได้ยินเสียงพวกมันกระแทกร่างกับเขตอวกาศอย่างต่อเนื่อง แต่ไม่อาจผ่านรัศมีโค้งเป็นรูปครึ่งวงกลมครอบกระท่อมกว้างราวๆสิบเมตรเข้ามาได้

“หือ?” หญิงสาวขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าสีของเขตอวกาศที่นี่ไม่ใช่สีม่วงเหมือนที่เห็นเมื่อวาน ขณะที่ซิสตรินเอ่ยถามสิ่งที่เธอสงสัยออกมาพอดี

“เอ๊ะ! รูนพีครับ เขตอวกาศในดาร์กฟอเรสต์ไม่ได้เป็นสีม่วงหรือครับ”

“กำลังคิดอย่างเดียวกันเลย ดูเหมือนพอมดทั้งนี้ทำอะไรบางอย่างกับเขตอวกาศของที่นี่นะ” ซีเซล่าตอบพลางนึกถึงตอนที่พอมดหนุ่มม่วงมือลงกับตราประทับเหนือเตาผิง

แสงสีฟ้าคือพลังเวทของวาเทีย แสดงว่าตาซึ่งกันนั้นใช้พลังของตัวเองเสริมความแข็งแกร่งของเขตอวกาศเดิม คงเพราะลงมือเองแบบนี้ถึงได้มั่นใจนัก

จู่ๆ วาเทียที่น่าจะหลับปุ๋ยอยู่หน้าเตาผิงก็ลืมตาโพล่งและลุกพรูดขึ้นจากพื้นทันที ซีเซล่าและซิสตรินสะดุ้งสุดตัว นึกว่าเขาจะต่อว่าที่พวกเธอแอบมองผ่านร่องหน้าต่าง

“มายืนข้างหลังฉัน แล้วเงียบไว้ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นห้ามร้องออกมาเด็ดขาด”

สีหน้าของวาเทียเคร่งเครียด จนทั้งซีเซล่าและซิสตรินได้แต่ทำตาม

พอมดหนุ่มส่ายหน้าแล้วขูเบาๆ “ถ้าทำฉันสมาธิแตก เราได้ไปหายมบาลกันหมดแน่”

พุดจบเขาก็หลับตาลงแล้ววางมือบนตราดาวแปดแฉกเหนือเตาผิง แสงสีฟ้าไหลทะลักออกจากร่างเขาไปสู่ตราดวงดาวนั้นอย่างรวดเร็ว

เสียงแหลมเสียดแก้วหูคล้ายสัตว์ร้ายคำรามดังขึ้นจากนอกตัวกระท่อม มีเสียงเปรี๊ยะเหมือนแก้วร้าวพร้อมๆ กับที่เสียงร้องนั้นเร่งความดังขึ้นจนคนฟังแก้วหูแทบแตก

วาเทียเริ่มมีเหงื่อออกซึม แต่ยังคงสมาธิไว้ได้ดี เขาหมุนมือที่นำบนตราดวงดาวไปทางซ้ายเก้าสิบองศา แล้วเสียงเหมือนวัตถุหนักๆ พุ่งจากท้องฟ้าลงมากระแทกพื้นก็ดังขึ้น

ตอนนั้นเอง วาเทียก็ปล่อยมือจากตรา ใช้เวทมนตร์ผลักประตูออกไปพร้อมตะโกนว่า

“อสนีบาต!”

สายฟ้าสีขาวผ่าเปรี้ยงลงมากลางร่างทะมึนที่ฟ้าเข้ามาในเขตอาคมร่างนั้นร้องลั่น มีเสียงแก้วแตกกระจายดังขึ้น ตามด้วยเสียงผู้หญิงกรี๊ดร้องจากที่ไกลๆ

แล้วทุกสิ่งก็เงียบหายไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นมาก่อน

วาเทียหอบหายใจ แล้วทั้งตัวลงข้างเตาผิง กวักมือให้ประตูปิดและลั่นกุญแจ

ใบหน้าของเขาซีดเผือดจนซีเซเหล่าที่ยังขวัญผวาไม่หายเริ่มกังวล เธอถามเสียงลั่น “นาย...ยังไหวรีเปล่าเนี่ย”

“แค่เหนื่อย อย่านสนใจเลย เดี่ยวก็หายแล้ว” เขาพยักหน้า พุดพลางหอบพลาง

นักขับลำนางสาวมัมปาก ไม่เชื่อที่เขาพูดสักนิด...ท่าทางแยขนาดนี้ แป๊บเดียวจะหายได้อย่างไร

แต่ไม่ถึงห้านาทีต่อมา วาเทียก็หายเหนื่อยจริงๆ เริ่มจากจังหวะ

หายใจ ตามด้วยใบหน้าขาวซีดที่ค่อยๆ กลับมามีเลือดฝาดอีกครั้ง

เขาถอนหายใจแล้วหันมาทางซีเซล่า “ขอน้ำหน่อย”

หญิงสาวนั่งลงและหยิบกระติกน้ำส่งให้เขา เธอจ้องเขาไม่วางตา ไม่ใช่แค่สงสัยว่าทำไมอาการเหนื่อยอ่อนของเขาถึงหายเร็วนักเท่านั้น แต่เมื่อก็เธอก็เห็นว่าดวงตาของพ่อมดหนุ่มเป็นสีทอง...ทองอร่ามเกือบจะเป็นสีอำพัน

วาเทียรู้ตัวว่าถูกจ้องเลยขมวดคิ้วใส่เธอและแค้นเสียงไม่เป็นมิตรใส่ “จ้องอะไรนักหนา”

“เมื่อก็ตามของนาย...” ซีเซล่าพยายามมองสบตาเขา แต่พ่อมดหนุ่มกลับหลบตาเธอ ทว่าก็ยังไม่เร็วพอที่จะซ่อนนัยน์ตาสีทองคู่นั้น

นอกจากดวงตาของเขาจะเป็นสีทองอร่ามแล้ว ม่านตายังบีบตัวเป็นทรงรีตั้งขวางเหมือนแก้วตาแมว

ซีเซล่าเจอเรื่องแปลกในตำนานและบทเพลงมาเยอะ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะได้เจอจริงๆ กับตัวเอง

“ใช้พลังเกินขีดจำกัดถึงกลายเป็นแบบนี้ไง” เขากล่าวเสียงเย็นพร้อมกับดวงตาที่ค่อยๆ อ่อนแสงลงจนกลายเป็นสีน้ำตาลอ่อน ลูกตาดำเปลี่ยนรูปร่างกลับมาเป็นเหมือนคนทั่วไป

ซีเซล่านึกสงสัยว่าซิสตรินหายไปไหน เธอหันมองหาเขารอบห้องและอุทยานเบาๆ เมื่อเห็นว่าหนุ่มน้อยคู้หูนอนเป็นลมแค่ก้อยู่หน้าเตาผิง

นักขับล่านำสาวสวยหน้า แล้วบ่นพลางเอาผ้ามาคลุมร่างเขา “ทำไมขวัญอ่อนนักนะ เจ้าเด็กคนนี่”

พ่อมดหนุ่มเหล่มองเธอพลางโยนกระติกน้ำลงในกระเป๋าสัมภาระของตน เขาหันมาจ้องหน้าซีเซล่าและบอกว่า “รู้อะไรไหม เจ้าเบ๊ยกนั้นนะปกติ เธอมีแผลและมีปัญหา คนทั่วไปเจอเรื่องแบบนี้เมื่อครั้งแรกก็สติหลุดกันทั้งนั้น”

ซีเซล่าตัวสั่นเมื่อนึกถึงเสียงร้องสยดสยองที่ยังคงเด่นชัดในความทรงจำ “ฉันก็แทบแหย่นะ ข้าสั่นไปหมดเลย”

“แต่ก็ยังมีอยู่ในไซ้ไหมล่ะ คนทั่วไปที่ไม่ได้ฝึกเวทมนตร์พอเจอ ‘มลภาวะมนตรา’ จากการต่อสู้ของพ่อมดแม่มดก็ลงเอยด้วยการเป็นลมอย่างเจ้าเบ็ยกของเธอทั้งนั้นแหละ”

แฮม...พูดอย่างกับเธอเป็นของประหลาดขนาดนั้น

ซีเซล่าเอียงคอคิดพลางเดาว่า “หรือเป็นเพราะฉันมีสายเลือดจอมเวทไฟนะ”

วาเทียส่ายหน้า “เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับสายเลือดหรอก เป็นเรื่องของการฝึกฝนและความเข้มแข็งของจิตใจ แสดงว่าเธอจิตแข็งน่าดู จึงยังทนได้ถึงขนาดนี้”

“จิตแข็งอะไรก็ช่างมันเถอะ ว่าแต่เมื่อกี้มันอะไรนะ ฉันคิดไปเอง รีบเล่าว่ามันไม่ใช่กลิมป์”

ไซ้...ร่างทะมึนนั้นใหญ่กว่ากลิมป์ เสียงก็ไม่ใช่ มีอะไรบางอย่างที่ชวนให้ขนหลังคอดุกชันยิ่งกว่านั้น

วาเทียเหยียดยิ้ม แล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง

“นี่...เดี๋ยวพุงนี้เข้าจะให้เห็นกัน เธอไปพักเถอะ”

“นายนั้นแหละพัก!”

ซีเซล่าผลัดไหล่ของพ่อมดหนุ่มให้เอนพิงกำแพงและโยนเสื้อคลุมทับอย่างไม่ปราณีปราศรัย

ชายหนุ่มกัดฟันกรอดๆ พึมพำอะไรคล้ายประโยคว่า ‘ฝากไว้ก่อนเถอะ’ แต่ความเหนื่อยคงเกาะกินจนวาเทียทนตั้งทีสูไม่ไหว เพียงไม่กี่นาทีเขาก็หลับไปด้วยความเหนื่อยอ่อน

ซีเซล่าได้แต่นั่งตาสว่างอยู่เพียงลำพัง เสียงนำขนลุกนั้นเล่นเอาเธอหลับไม่ลง นึกแล้วก็อิจฉาซิสตรินที่ชิงสลบไปเสียก่อน

หญิงสาวแอบมองผ่านร่องหน้าต่างอีกครั้ง กลิมป์ยังคงป่วนเนียนอยู่นอกเขตอาคมสี่ฟ้าสว่าง มีเพียงร่างดำๆ ขนาดใหญ่ที่นอนอยู่ในเขตอาคมเท่านั้นที่เป็นสิ่งแปลกปลอม

ซีเซล่า คลอเฟล คิดว่าเหตุการณ์เมื่อคืนระทึกขวัญที่สุดในชีวิตแล้ว แต่ภาพที่เห็นในเช้าวันต่อมาชวนตกใจยิ่งกว่าเสียอีก

วาเทียเดินนำขบวนออกไปนอกกระท่อมในดอนสายที่แดดส่องรอบบริเวณจุดพักผ่อน ตอนนี้มีกลิมป์อยู่อีกแล้ว แต่ร่างทะมึนที่นอนตายห่างจากหน้าประตูกระท่อมไปไม่ถึงห้าเมตรนั้นเป็นอะไรที่เรียกว่า ‘สยดสยอง’ ยิ่งน้อยไป...

“อู๊ป!”

อาการคลื่นเหียนเล่นงานซิสตรินทันทีที่เขามองพื้นแผ่นหลังของซีเซล่าออกไปเห็นภาพข้างหน้าเต็มสองตา กลิ่นเนื้อใหม่ยังคงคละคลุ้งจนจมูกแสบร้อน สัตว์ร้ายหน้าตาเหมือนหมาป่าผสมสิงโต งู และสัตว์ร้ายอีกนับไม่ถ้วนนอนตายอยู่บนลานโล่งหน้ากระท่อม ดวงตาปูดโปนของมันเป็นสีเลือด ฟันสีเงินแหลมคมขนาดประมาณดาบสั้นเรียงกันอยู่เต็มปาก ลิ้นสีดำแลบออกมา น้ำลายกรดสีเหลืองข้นของมันหยดลงบนพื้นที่นองไปด้วยเลือดสีดำ ทำให้เกิดควันส่งกลิ่นน่าขยะแขยง

วาเทียส่ายหน้าอย่างสมเพช แล้วดีดนิ้ว

“สลายมนตรา”

ทันใดนั้นร่างของสัตว์ร้ายก็แตกสลาย ดวงวิญญาณหลากสีจำนวนมากลอยขึ้นฟ้าหายไปราวกับหิ่งห้อยที่ถูกปลดปล่อย ที่พื้นนั้นเหลือเพียงคริสตัลสีเขียวเข้มแตกกระจายอยู่เป็นสิบลู ขึ้นเท่านั้น

“เล่นแรงไปแล้วมั้ง” วาเทียยิ้มเย็นพลางเหยียบขยี้เศษคริสตัลชิ้นใหญ่เท่านิ้วโป้งจนแหลกก่อนหันมาทางผู้ว่าจ้างทั้งสอง และกล่าว

ด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “ไอ้ตัวที่บุกมาเมื่อคืนเป็นอสูรมาษาที่เกิดจากวิญญูณสัตว์ที่ไม่สงบมารวมกัน และมีมนุษย์สักคนแหวกเขตอาคมจากระยะไกลเพื่อส่งมันเข้ามาเล่นงานเรา ฉันจะพาพวกเธอออกไปให้เร็วที่สุด เธอไม่น่าพูดชื่อฉันดังๆ ในเมืองนั้นเลยนะ ท่านนายจ้าง”

“นี่เป็นฝีมือของคนจากแอดเทียมาหรือ!” ซีเซลาร้อง

ซิสตรินจ้องคริสตัลที่สลายเป็นฝุ่นอย่างตกตะลึง เขาคิดว่าวาเทียพูดถูก มีแต่พ่อมดที่สร้างของเหนือธรรมชาติพวกนี้ขึ้นมาได้

วาเทียพยักหน้า แล้วถอนหายใจหนักๆ “ฉันบอกแล้วว่าแอดเทียมาได้ช่วยงามอย่างที่เธอเห็น พ่อมดหลายกลุ่มคลังคลังเวทมนตร์จนน่ากลัว และเพื่อสิ่งๆ ที่ตัวเองต้องการ จะใช้วิธีไหนก็ได้สังเวชะอะไรไม่เกี่ยง ขอให้ได้มาอยู่ในมือก็พอแล้ว”

ดวงตาของวาเทียฉายแวกร้าว ริมฝีปากเข้มสนิทเหมือนพยายามสะกดกลิ่นพายุอารมณ์ของตัวเอง เขาแหงนหน้ามองท้องฟ้า แล้วกล่าวเสียงเคียดว่า

“เดินทางต่อเถอะ ตอนนี้ออกจากป่ายังเร็วเท่าไรยิ่งดี”

5

อัญเชิญความมืด

“กรี๊ดดด!!!”

หญิงสาวผมสีอันนิบลอนดร์องลัน ร่างบอบบางของเธอกระเด็น
ออกจากวงเวทสีเขียว

ชายหนุ่มผมดำซึ่งเฝ้าอยู่นอกวงเวทพุ่งเข้ามาจับตัวเธอไว้ทัน เขา
อ้าปากค้างเมื่อเห็นว่าเธอได้รับบาดเจ็บ

“เจ้ายังไม่เข้มแข็งพอ เมียร์ก้า” เสียงเย็นเยียบของชายชราที่นั่ง
บนเก้าอี้ตัวใหญ่ดังขึ้น

หญิงสาวปิดมือชายหนุ่มผมดำออกและผื่นตอบทั้งน้ำตา “ข้า
ทำไหวคะ ท่านอาจารย์ เมื่อกี้ข้าเสียสมาธิไป แต่คราวหน้า...”

“ไม่มีคำว่าคราวหน้าสำหรับงานสำคัญแบบนี้!” ชายชราตวาด
ดวงตาวาวโรจน์พร้อมกับที่ห้องศิลาสิ้นสะเทือน

“อาจารย์ครับ! ข้าจะทำงานนี้แทนเมียร์ก้าเอง” ชายหนุ่มผมดำ อาสา ดวงตาสีเทาของเขามีแววมุ่งมั่นแรงกล้า

ชายชราหนึ่งมองชายหนุ่มอยู่พักหนึ่ง แล้วจึงคลี่ยิ้มบางๆ ออกมา “ถ้าเจ้ามั่นใจ ข้าจะปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของเจ้าก็แล้วกัน ครูช อย่าทำให้ข้าผิดหวัง”

“ครับ ท่านอาจารย์ แต่เราคงต้องรีบเร่งมือ ไม่อย่างนั้นวาเทียจะออกจากเขตเวทมนตร์ของเราไปได้” ชายหนุ่มว่าพาลางพวงหญิงสาวที่เลือดไหลอาบแขนซ้ายไปนั่งพักที่เก้าอี้ยาวมุมห้อง

“นั่นสินะ...ถ้าไม่ไปเพราะเราเคยแบ่งอาณาเขตกับเคลซีร่ามาก่อน เราคงจะทำอะไรๆ ได้ง่ายกว่านี้ แต่ว่าวาเทียก็ไม่ใช่หนูตัวเล็กที่จะจับกันได้ง่ายๆ ข้ารู้สึกได้ว่าเขาใช้พลังนั้นแล้ว” ชายชราว่า

สีหน้าของศิษย์ทั้งสองซีดลงอย่างเห็นได้ชัด ผู้เป็นอาจารย์ลุกขึ้นมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นอาคารสีทองที่มีโดมขนาดใหญ่ฝังคริสตัลบนยอดส่องแสงจับตา

“ไม่รู้ที่เจ้าเด็กนั้นควบคุมพลังได้หรือยัง แต่พลังนั้นก็น่าสนใจ... น่าสนใจเหลือเกิน พวกเจ้าทั้งหมด จำเอาไว้ให้ดี ข้าต้องการตัววาเทียจะทำยังไงก็ได้ แต่ต้องได้ตัวมันมาเป็นๆ เท่านั้น!”

เสียงขานรับคำพร้อมกันดังก้องหอคอย

ชายชรายิ้มอย่างมั่นใจ เขาถือครองกำลังพอมดแม่มดมีฝีมือมากมาย และจะต้องได้อีกคนมาอยู่ใต้อาณัติให้จงได้!

ร่างของพอมดหนุ่มสะท้านเยือก สีเซล่าซึ่งกำลังนั่งพักเหนื่อยถึงกับสะดุ้งตาม

“เป็นอะไรหรือเปล่า” เธอถาม เมื่อเห็นว่ามิเม็ดเหงื่อผุดพรายบนใบหน้าของชายหนุ่ม

วาเทียสายหน้า เขาไม่รู้หรือว่าความรู้สึกเมื่อครู่คืออะไร แต่มันเป็นกลางร้ายแน่ๆ เขา รู้สึกได้ว่าอะไรบางอย่างที่เลวร้ายมากๆ กำลังจะมา...

“ไปกันต่อเถอะ ฉันสังหรณ์ไม่ค่อยดี เราเดินทางเลยจุดพักผอนที่สามมาแล้ว ตอนนี้ก็เหลือแค่ตรงไปที่ทางออก แต่ถ้าไม่เร่งฝีเท้าคงไม่ทันมีดแน่” ชายหนุ่มว่าพลางสะพายสัมภาระขึ้นป่า

อากาศในวันนี้ดูดีกว่าทุกวัน แต่ลมเย็นเฉียบที่พัดกรีดผิวทำให้นักเดินทางทั้งสามหนาวจนปากคอสั่น

วาเทียชำเลื่องมองซีเซล่ากับซิสตรินที่มีมือขีดหน้าขีด ตัวสั่นอยู่ได้เสื่อคลุมเดินทางที่หนาไม่พอกันสภาพอากาศวิปริตของดาร์กฟอเรสต์ ความรู้สึกสงสารไหลซึมออกมาจากส่วนลึกที่สุดในใจเขา

ชายหนุ่มกัดริมฝีปาก

ไม่นะ วาเทีย ไม่เอา ไม่ต้องช่วย อย่าใจอ่อน...

แต่พอเห็นซีเซล่าพยายามซุกมือลงในกระเป๋าสัมภาระที่ข้าวของแน่นจนป่องออกมา ความพยายามหักห้ามใจอันน้อยนิดของชายหนุ่มเมื่อครู่ก็สูญเปล่าทันที

วาเทียลอบถอนหายใจพลางคิดว่า ‘เออ...ช่วยก็ได้!’

เขาถอดถุงมือทั้งสองข้างออก แล้วหันขวับไปวางมือแนบข้างแก้ม เย็นเฉียบของซีเซล่าโดยที่เขาไม่ทันตั้งตัว

“ว้าย! ทำบ้าอะไรนะ” หญิงสาวโวยวายพลางดินหนี

แต่วาเทียบีบแก้มเธอแน่นขึ้นอีกนิด “อยู่นิ่งๆ น้า...เฮลดีน่า”

สิ้นเสียงร้ายคาถา ไออุ่นที่แผ่ออกจากมือของพ่อมดหนุ่มก็ไหลไปทั่วร่างนักขับล่านำสาว ความหนาวเย็นเมื่อครู่หายไปราวกับเป็นเรื่องโกหก และเมื่อหญิงสาวขยับตัว เธอก็รู้สึกเหมือนกำลังห่มผ้าห่มบุขนสัตว์นุ่มฟูและอุ่นสบายอย่างไม่น่าเชื่อ

วาเทียผละจากซีเซล่าแล้วหันไปวางมือลงบนผมหักศกของเด็กหนุ่มร่างเล็ก ซีสตรินอุทานเมื่อไออุ่นแผ่ซ่านไปที่ร่างอย่างน่าตกตะลึง
เวทมนตร์นี้ดีกว่าเสื้อหนาวหนาๆ ซะอีก!

พอมดหนุ่มถอนมือออก แล้วสวมถุงมือกลับอย่างพอใจ เขาเดิน
ฉับๆ ไปนำชบวนต่อโดยไม่วายทั้งทำอย่างน่าประทับใจว่า “ฉันจะเก็บ
เงินที่หลัง อย่าย่ำใจว่าฉันจะบริการฟรีล่ะ”

และแล้วความซาบซึ้งใดๆ ที่ก่อตัวขึ้นในหัวใจของนักเดินทาง
ทั้งสองก็มลายหายไปเร็วยิ่งกว่าก้อนน้ำแข็งกลางแดดเที่ยงวันเสียอีก

ซีเซล่าคำรามในลำคอเบาๆ ว่า “หน้าเลือด” แล้วย่ำเท้าโครมๆ
ตามชายหนุ่มต้นเรื่องไป

**ไกลออกไปหลายสิบกิโลเมตร ภาพของวาเทียและเพื่อน
ร่วมทางทั้งสองปรากฏขึ้นในลูกแก้วคริสตัลสีเขียวมรกตกลางห้อง
หกเหลี่ยมขนาดใหญ่ที่สร้างด้วยหินอ่อนสีดำ**

ครูซกำมือแน่น เมื่อเห็นใบหน้าของคนที่เขาเกลียดเข้ากระดูกดำ
อยู่ในนั้น ภาพอดีตเมื่อสิบปีก่อนยังสลักลึกในความทรงจำของเขาชัดเจน
พอๆ กับแผลเป็นที่ไหล่ขวา

แผลของเขายังไม่เท่าไร แต่แผลของเมียร์ก้า...

เจ้าหมอนั้นบังอาจทำให้ใบหน้าของเธอเป็นแผล! แม้จะรักษาได้
ไม่เหลือร่องรอย แต่เขาไม่เคยลืม!

“เจ้าปีศาจร้าย!” เขาแค้นเสียง มือหยิบมงสีดำมันวาวจากถ้วย
กระเบื้องขัดเข้าไปในกระถางไฟที่อยู่ข้างตัว “ถึงอีกสองคนจะไม่เกี่ยว
แต่เมื่อเดินทางกับปีศาจแล้วก็ถือว่าเป็นคราวเคราะห์แล้วกัน”

ครูซโบกมือวนรอบกระถางไฟสามรอบ แล้วท่องบทอัญเชิญที่
ชักซ้อมมาอย่างดี

“อนธการอันมืดมิด ไร้ดาราสถิต จงแวดล้อมที่แห่งนั้นไว้...”

ย้อนกลับไปปีตาร์กฟอเรสต์ วาเทียสะดั่งอีกครั้ง คราวนี้

ไม่ใช่แค่กลางสังหรณ์ แต่สัมผัสผัสเวทมนตร์ของเขากำลังร้องเตือน

ความมืดกำลังโอบตัวเหนือผืนป่าอย่างรวดเร็วทั้งที่เพิ่งจะเป็นเวลาสาย บรรยากาศรอบข้างเริ่มเย็นลงจนแทบจะแทรกผ่านคาถาป้องกันความหนาวของวาเทียเข้ามาได้

ซิสตรินขยับจมูกยุกยิก เขาคิดไปเองหรือเปล่าว่ามีกลิ่นสาบลอยมาตามอากาศ ช่างๆ เด็กหนุ่ม ซีเซล่าก็กำลังเงี้ยวพ้องอย่างหวาดระแวง

เสียงกรึกๆ เหมือนเมื่อคืน...

“วืง!”

วาเทียร้องสั่ง และทุกคนก็อวกว้างอย่างไม่คิดชีวิต เสียงกรึกๆ และลมหายใจถี่กระชั้นที่ชวนอึดอัดโกล้งเข้ามาเรื่อยๆ ซีเซล่าไม่กล้าหันไปมองข้างหลัง กลัวว่าแข่งขาที่อ่อนแรงอยู่แล้วจะเผลอสะดุดและล้มลงด้วยความกลัว

“ลูมินาร์ แดรกเกอร์!”

มีดลำแสงสีขาวเสียบเข้าที่ลำตัวของกลิมป์ พวกมันกรีดร้องเสียงแหลม วาเทียขบฟันแน่นและดูดแขนเพื่อนร่วมทางทั้งสองให้วิ่งไปต่อเมื่อมาถึงลานโล่งเขาก็ร้ายคาถาที่สอง

มานพลังสีฟ้าเส้นผ่านศูนย์กลางกว่าสี่เมตรก่อตัวขึ้นล้อมรอบทั้งสามคนทันที กลิมป์ไม่อาจเข้ามาได้ก็จริง แต่พอมดหนุ่มก็ออกอาการเหนื่อยล้าอย่างเห็นได้ชัด

“คุณวาเทีย! ไหวไหมครับ” ซิสตรินว่าพลางพยุงวาเทียที่ทรุดร่างลงกับพื้น

ชายหนุ่มถอนหายใจเบาๆ สีหน้าเคร่งเครียด ปรอทอาร์มด์พุ่งขึ้นพรวดๆ

“เล่นแบบนี้จะแรงไปหน่อยแล้ว! พารุ่นพี่ของนายไปห่างๆ ฉันมีธุระต้องสั่งสอนพอมตเกรให้รู้ชะบั้ง อย่ามาเล่นพิลึกเวลาฉันมีลูกค้า!”

ชีเซล่าอึ้งไป เมื่อเห็นว่าเทียเริ่มร่ายคาถาที่ฟังคล้ายบทเพลง และเป็นบทเพลงที่ดูตันยิ่งกว่าเพลงไหนที่เธอเคยได้ยินมา

ชายหนุ่มกางมือไปข้างหน้า กระแสเวทมนตร์สีฟ้าพุ่งเร็วจี๋หายลับไปในความมืด

ณ เมืองแอตเทียน่า

ครูชู้สึกเสียวแปลบขึ้นในอก กระแสเวทมนตร์สีเงินของเขากำลังถูกใครบางคนดันให้ย้อนกลับมาทำร้ายเขาเอง

‘หยุดทำบ้าๆ ชะ ถ้าอยากจะเล่นงานฉันนั้นก็อย่าลากคนอื่นมายุ่งด้วย’ เสียงของวาเทียดังขึ้นในหัวของเขา

‘จันแกก็กลับมาหาอาจารย์สิ จะได้ไม่ต้องมีใครเห็นอ้อ อย่าคิดว่าฉันจะลืมเรื่องที่แกทำนะ ใ้ปีศาจ แกทำร้ายเมียร์ก้า!’ ครูชชบกรามแน่นด้วยความเจ็บแค้น

แต่วาเทียกลับกล่าวเสียงเรียบว่า ‘ฟังไว้ให้ดี ฉันไม่คิดจะทำร้ายใคร แต่พวกนายบังคับให้ฉันทำเอง!’

ทันใดนั้นลมวูบใหญ่และไอเวทมนตร์ที่รุนแรงก็กรีดแทงทั่วร่างของพอมตมดำจนเขากระเด็นออกจากหน้าคริสตัล

ครูชออาศัยกำแพงช่วยพยุงร่างขึ้นยืน เลือดไหลซึมออกจากมุมปาก ท่างกายไม่บาดเจ็บมาก แต่เจ็บใจยิ่งกว่าอะไรทั้งนั้น

วาเทียเก่งเกินไป มีเวทมนตร์ในสายเลือดรุนแรง และใช้เวทมนตร์ได้คล่องแคล่วราวกับเป็นปีศาจร้าย!

ประตูหอคอยหกเหลี่ยมถูกระชากเปิดจากด้านนอก พร้อมกับที่ร่างของชายหนุ่มสวมเสื้อคลุมสีแดงเข้มถลันเข้ามา

“ครูซ! บาดเจ็บรีเปล่า”

“ถอยไป เฮเซล” ครูซคำราม ผลักมือที่พยายามช่วยพุงของผู้มาใหม่อย่างไม่ดี “ฉันต้องจัดการมันให้ได้ มันจะออกไปนอกเขตแล้ว”

สีหน้ากังวลของพอมดชุดแดงแปรเปลี่ยนเป็นเย็นชา เขากล่าวเสียงเข้มว่า “อย่าไปไหนเลย นายโดนขัดกระเด็นแบบนี้ก็เป็นข้อพิสูจน์แล้วว่า พลังเต็มทีของนายยังเทียบเท่ากับพลังแค่สองในสิบของวาเทียไม่วิว นี่ขนาดหมอนันยังใช้พลังทั้งหมดไม่คล่องนะ”

ครูซยังคงส่งเสียงฮึดฮัดแสดงความไม่พอใจ “ถ้ามีเวลามาเทศน์ก็มาจัดการดักไต่บ้านันไว้เดี๋ยวนี้เลย!”

อีกฝ่ายส่ายหน้าเบาๆ อย่างเอือมระอา

“นายนี่...พูดไม่รู้เรื่องเลย นายต้องไปนอนพักแล้ว” ดวงตาสีเขียวของเฮเซลมองไปที่ลูกแก้วซึ่งไม่สะท้อนภาพอะไรอีกแล้ว ก่อนจะเอ่ยเสียงจริงจัง “ฉันจะไม่ทำอะไรทั้งนั้น นอกจากช่วยพานายไปห้องพยาบาล”

“แม้ว่าจะเป็นการคำสั่งของอาจารย์นะหรือ”

ดวงตาของเฮเซลทอแสงวาว “อย่าลืมว่าฉันไม่ได้เป็นศิษย์ร่วมอาจารย์กับนายอีกแล้ว ฉันแค่เห็นแก่ความสัมพันธ์เก่าๆ ถึงได้มาที่นี่”

“เอาตัววาเทียกลับมา อาจารย์สั่งไว้” ชายหนุ่มผมดำพูดพลางหอบพลาง เวทมนตร์ที่สะท้อนเข้าตัวเริ่มเล่นงานอวัยวะภายในของเขา

เฮเซลไม่สนใจ เข้าพุงร่างพอมดหนุ่มผมดำขึ้นจากมุมห้อง พาเดินอ้อมระเบียบยาวไปทางห้องพยาบาล

“ฉันไม่ขอยุงเกี่ยวกับเรื่องนี้ อีกอย่างที่นายกับเผียร์ก็ยังไม่ตาย

ก็เพราะเขาอ้อมมือให้ นายคงรู้แหละว่าเวทมนตร์สะท้อนพวกนี้แหละ คือการสะท้อนสิ่งที่ถูกส่งไปกลับมาหาผู้ร้ายทั้งหมด คาถาที่เมียร์ก้าร้ายนะรุนแรงพอจะฆ่าคนได้เป็นสิบ คาถาเชิญความมืดเมื่อกี้ก็ร้ายกาจพอจะทำให้คนเป็นๆ ถูกอาตุ้มืดเข้าครอบงำจนถึงตายได้ในพริบตาเดียว วาเทียนะต้องผีนพลังไว่น่าดูเพื่อที่จะไม่ฆ่าพวกนาย” เฮเซลมองหน้าครูชแล้วถามต่อว่า “นายไม่คิดจะออกจากกลุ่มนี้ซะทีหรือ”

“ไม่!” ครูชตอบทันทีวัน ดวงตาสีเทาจ้องตรงไปข้างหน้าอย่างมุ่งมั่น “ไม่ว่ายังไงฉันจะต้องจับหมอนั้นมาให้ได้ ต่อให้แลกด้วยชีวิตนี้ก็ตาม”

“ฉันไม่อยากจะเสียน้ำลายกล่อมนายอีกหรือกนะ แต่อยากจะเตือนนายสักหน่อย ยังจำได้ไหมว่านายเคยเป็นเพื่อนกับเขา เขาเคยช่วยชีวิตนายไว้”

“และมันทรยศพวกเราทุกคน!” ครูชแค้นเสียงออกมาด้วยความแค้น

“ก่อนหน้านั้นพวกนายทำอะไรไว้กับเขาละ” เฮเซลขมวดคิ้ว “คิดให้ดีก็แล้วกัน”

ว่าจบเขาก็ดันตัวครูชเข้าไปในห้องและล็อกกุญแจจากด้านนอก

“ฉันจะฝากกุญแจไว้ที่จาลัส หมอนั้นมารักษานายจนหายดีเมื่อไหร่คงปล่อยนายออกมาเองนั่นแหละ”

พอมดชุดแดงเดินสาวเท้ายาวๆ ออกจากระเบียงนั้นไปอย่างครุ่นคิด ดวงตาสีเขียวไหววูบแล้วค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีแดงอันเป็นสีดำที่แท้จริง ตอนเขาผลั้ประตูเข้าไปในห้อง เวทมนตร์ของครูชขาดช่วงพอดี ภาพเป้าหมายในคริสตัลจึงเลื่อนหายไป เขาหันเห็นเพียงไม่กี่วินาที

ถึงอย่างนั้นเฮเซลก็ไวใจสายตาว่องไวของตัวเอง เขาคิดว่าเขา

เห็นคนอีกสองคนนอกจากวาเทียในลูกแก้ว

และถ้าเขาตาไม่ฟาด...ครูชและใครก็ตามต้องเสียใจอย่างสุดซึ้ง
ที่เดียวหากกล้าเล่นงานหนึ่งในสองคนนั้นอีก!

ถึงคาถาที่เชิญความมืดมาจะสลายไปแล้ว แต่กว่าความมืด
ที่รอยตัวลงมาจะหายไปหมดก็กินเวลาเป็นชั่วโมง

วาเทียกำมือแน่น

ครูช! หมอนั้นไม่ได้เชิญเชิญความมืดมาเพื่อทำให้เขาเดินทาง
ยากขึ้นเท่านั้น แต่เพื่อเสริมพลังให้เหล่ากลิมป์แข็งแกร่งกว่าเก่า และ
เมื่อกลิมป์จำนวนมหาศาลออกมารวมตัวกัน ความมืดก็หนาแน่นจน
แทบหายใจไม่ออก

ซีเซ่ลาร์จตัวซีสตรินเข้ามาใกล้ๆ เธอมองไปรอบๆ ม่านพลังอย่าง
ไม่สบายใจ จะหันไปทางไหน แสงอันน้อยนิดที่ส่องผ่านเมฆหนาลงมากก็
ส่องให้เห็นเพียงกลิมป์หิวกระหายเต็มไปหมด

แบบนี้พวกเธอจะหนีไปไหนได้...

วาเทียเหลือบมองนายจ้ำทั้งสอง ทั้งคู่ขำขันท่วมข้นจนก้าวขา
ไม่ออก รอบตัวพวกเขามีแต่กลิมป์ทั้งนั้น แต่ไกลออกไปจากลานโล่งที่
พวกเขายืนอยู่ ฟอมตหนุ่มเห็นแสงแดดส่องรำไรอยู่ใต้เงาไม้ เวทมนตร์
ของครูชคงไปไม่ถึง ตรงนั้นจึงยังมีแสงแดดอยู่บ้าง

ดวงตาสีน้ำตาลฉายประกายวาววับ ชายหนุ่มกำมือแน่นแล้ว
บอกว่า “ตั้งสติให้ดีนะ”

ยังไม่ทันที่ใครจะพูดอะไร วาเทียก็สลายม่านพลัง แสงสีฟ้าแตก
กระจายแล้วหายไปในอากาศ

กลิมป์กรูเข้ามาหาพวกเขาแทบในวินาทีเดียวกัน

“แอร์สไตร์ก!”

พอมดหนุ่มเหวี่ยงคาถาอัดอากาศใส่ฝูงกลิมบี้ ก่อนจะดึงมือซีเซล่า และซีสตรินกระโดดตัวลอยข้ามหัวพวกมันไป

นักขับลำนำสาวได้ยินเสียงพึมพำคาถา “วิงก์ฟุต” ซ้ำกันสองสามครั้ง

“คุณวาเทีย ระวังครับ!” ซีสตรินร้องลั่น เมื่อกลิมบี้ตนหนึ่งโผล่จากต้นไม้เข้ามาหาพวกเขา

พอมดหนุ่มตอบโต้ฉับไวด้วยการคว่ำกิ้งไม้หนาของตนไม้ข้างๆ เหวี่ยงขาเตะเข้ากลางลำตัวจนสัตว์ร้ายนั้นกระเด็นหัวโผล่ไปกลางวงเพื่อนร่วมฝูงของมัน

เท้าของเขาแตะพื้นอีกครั้งเมื่อถึงบริเวณที่มีแสงแดดส่องลงมา แต่ลำแสงเส้นสองเส้นยอมไม่พochtที่จะหยุดยั้งกลิมบี้

วาเทียเหลือบมองซีเซล่ากับซีสตรินซึ่งยืนอยู่ข้างหลังเขา ทั้งสองเริ่มหายใจไม่ถนัดจากมนตราความมืดที่ทวีอำนาจขึ้นเรื่อยๆ ถ้าเขาไม่ทำอะไรสักอย่าง ในอีกไม่ถึงสิบนาทีสองคนนี้จะหายใจไม่ออกตาย

คิดแล้วพอมดหนุ่มก็คลายมือที่เผลอกำแน่นออก กางมือขวาไว้ข้างหน้า แสงสีฟ้าสว่างบาดตาพุ่งแหวกอากาศเข้าไปหาสัตว์ร้ายแห่งความมืด

ดวงแสงสีฟ้าชะงักเพราะเหล่ากลิมบี้รวมตัวกันดันพลังของเขาไว้!

พอมดหนุ่มสุดลมหายใจ พลังเวทที่ปล่อยออกมาเปลี่ยนรูปร่างเป็นมือขนาดยักษ์ดันกลิมบี้ให้ถอยหลังเข้าสู่ความมืด แต่เขาจะเนพลังของกลิมบี้ผิดพลาดไป

จิตสังหารพุ่งเข้าใส่ร่างวาเทียอย่างแรง เลื้อยคลุ้มฉีกขาดเป็นทางยาว เลือดเริ่มไหลซึมออกจากมุมปากของเขา

“วาเทีย!” ซีเซลาร้องและดันร่างเขาเอาไว้ไม่ให้ล้ม

ชายหนุ่มสะอึก ด้านหลังเขายังมีมนุษย์ที่ไม่มีพลังอะไรเลยอีก
สองคน

ถ้าเขาล้ม...พวกเธอจะไม่รอด

อย่างนั้นต้องดึงพลังออกมามากกว่านี้อีก!

พลัน ดวงตาของพ่อมดหนุ่มก็กลายเป็นสีทอง รูม่านตาหรีแคบ
ลงจนเป็นเส้นขวาง ลำพังกแต่สีตายังไม่เป็นที่สังเกตชัดนัก แต่ทั้งซีเซล่า
และซิสตรินเห็นชัดว่ามีวิธีแปลกๆ ไล่ขึ้นมาจากปลายผมของวาเทีย
และย้อมผมสีทองของพ่อมดหนุ่มให้กลายเป็นสีดำ

“จงกลับไปสู่ความมืดเดี๋ยวนี้! อัลติเมต ลูมินาร์ แดรกเกอร์!”

วาเทียร้องพลาถส่งพลังออกไปอีก มือยักษ์สลายกลายเป็นเส้นแสง
นับร้อยทิมแทงร่างของพวกกิลิมปี

เหล่าสัตว์ประหลาดร้องเสียงแหลมด้วยความเจ็บปวด บางตัว
ล้มลงนอนนิ่ง ขณะที่ตัวอื่นหนีหายไปในความมืดมิดของป่าอย่างรวดเร็ว

พ่อมดหนุ่มถอนหายใจอย่างโล่งอก เพราะคาถาธัญเชิญความมืด
แท้ๆ ที่ทำให้เขาต้องดึงพลังออกมาขนาดนี้

“จำไว้เลยนะ ฉันคิดเงินเพิ่มห้าพัน” เขาหันไปยิ้มกับหญิงสาว
และคู่หูตัวเล็กของเธอ

ซีเซล่าและซิสตรินไม่ได้โต้ตอบอย่างเคย เพราะแม้แต่กตตะลิ่ง
มองคนตรงหน้า สีมผมและดวงตาประหลาดนั้นทำให้วาเทียแทบจะ
เปลี่ยนไปเป็นคนละคน

พ่อมดหนุ่มเองก็รู้ดี แต่พยายามทำเป็นไม่สนใจ

“ตามมา มาจนถึงตอนนี้ก็สายเกินกว่าจะไปหาคนนำทางใหม่
แล้วละ” เขาว่า

ซีเซล่าสะดุ้ง เพิ่งรู้สึกตัวว่าจ้างอีกฝ่ายนานเกินไป เธอกลืนน้ำลาย

แล้วพูดเสียงเข้มว่า “ทำไมฉันต้องไปหาพอมดคนใหม่ด้วยละยะ จ้าย นายล่องหน้าไปแล้วนี่”

วาเทียมองมือที่ยังสั้นของหญิงสาว แล้วหันเดินไปอีกทาง “ถ้าฉัน ก็ดี ตามมาเร็วๆ เข้า ยังไงพวกกลิมป์ก็มีดีอยู่นิดหน่อยตรงที่ทำให้ พวกเราวิ่งป่าราบ เลยประหยัดเวลาเดินทางไปด้วยละยะ”

ซิสตรินหันไปมองข้างหลัง แล้วก็ต้องอ้าปากค้าง เขาเห็นภูเขาค้าง อยู่ด้านหลังโคลฟลุกขนาดเท่ากำมือเมื่อวาน ตอนนี้อยู่ขยายใหญ่เท่า กระเป๋าค้างของเขาแล้ว

ซิสเซล่ามองไปข้างหน้ายิ้มๆ “อย่างนี้โคลฟก็อยู่ข้างหน้าสินะ”

วาเทียพยักหน้า รอยยิ้มอ่อนโยนผุดพรายขึ้นที่ริมฝีปากเมื่อนึกถึง ‘บ้าน’

ความมืดค่อยๆ จางหายไป และลมเย็นที่ไม่ใช่ลมของดาร์ก-ฟอเรสต์ก็พัดผ่านเข้ามา ชายหนุ่มลุ่มลุ่มบปอยผมด้านหน้าของตนเอง แล้ว ถอนหายใจเบาๆ

...สีด้าจางหายไปจนหมดแล้ว